

TERAPIA TATĂLUI
Ciclu de prelegeri

**Săptămâna de rugăciune
pentru tineret,
3-12 martie 2023**

realizat de

**Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă**

Colectivul de redacție:

Iosif Șiko, Ghiță Ulici, Sandu Toma,
Daniela Picu, Florin Dărămuș
Colaborator de ediție: Cristian Paulescu

Tehnoredactare: Daniela Picu

Imagini: www.123rf.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1. „Tendințe actuale alarmante” — Conferința Oltenia
2. „Stația de reîncărcare” — Conferința Ardealul de Nord
3. „Detoxifierea garantată” — Conferința Muntenia
4. „Pe cine ai în dreapta?” — Conferința Moldova
5. „Pământ sfânt” — Conferința Ardealul de Sud
6. „Remediul” — Departamentul de Tineret al Uniunii Române
7. „Fii de ajutor” — Conferința Banat

Departamentul de Tineret al Uniunii Române a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă pune la dispoziția noastră o serie de prelegeri pe tema: *Terapia Tatălui*.

Într-o lume bolnavă de păcat, într-o lume în care oamenii sunt înclinați numai spre rău, și nu neapărat să facă rău altora, ci mai degrabă să se autodistrugă, prin practicarea unui stil de viață degradant, este nevoie de o conștientizare a situației, ce va avea ca urmare apelarea la un sprijin divin în vederea vindecării.

Vestea cea bună este că Cel ce ne-a creat și ne susține viața, Tatăl nostru Cerească care ne iubește, este oricând binevoitor să ne dea vindecare. Și este important să acceptăm că doar la El putem găsi remediul pentru vindecarea sufletelor noastre.

Întreaga săptămână de studiu va fi un timp alocat în special rugăciunii și meditației, dar Sabatul din **11 martie 2023** va fi o zi deosebită de consacrare, de rugăciune și post (pentru cei care pot face lucrul acesta), momente în care Îi putem prezenta lui Dumnezeu dorința noastră de a fi schimbați, ca să putem fi salvați.

Duminică, **12 martie 2023**, după citirea ultimei prelegeri, se va strânge un dar special, care va fi folosit în scopul promovării activităților de tineret din Uniunea Română.

Ne rugăm ca Dumnezeu să impresioneze inimile noastre prin Duhul Său cel sfânt, pentru a ne vedea starea, așa cum o vede El, pentru a ne simți nevrednicia și a ne dori să fim schimbați, după planul și voința Sa.

Să apelăm cu încredere la ajutorul Lui și să valorificăm fiecare ocazie ce ne poate aduce vindecare.

Editorii

Temele au fost realizate de tineri din cele șase Conferințe care compun Uniunea Română a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Uniunii.

Terapia Tatălui

Dacă ne-am propune să facem o clasificare a bolilor în funcție de gravitatea lor, am putea lua drept criteriu de referință pe de o parte „viteza” cu care boala evoluează, iar pe de altă parte modul în care aceasta se manifestă. Există boli lente și asimptomatice, pe care le-am considera, probabil, ca inofensive. Cu toate acestea însăși faptul că ele nu se manifestă pot pune în pericol viața bolnavului.

Și dacă orice ființă vie este expusă pericolului îmbolnăvirii, creștinul, de asemenea, se poate afla într-un astfel de pericol, cele mai grave boli fiind și în acest caz cele asimptomatice. „Și nu știi...” este constatarea Martorilor credincioși, atunci când realizează consultul laodiceenilor. Sărăcia, orbirea, goliiciunea – deși sunt boli alarmante, ele pot fi rezolvate atunci când „pacientul” conștientizează starea și apelează la Specialist.

Odată intrat în lume, păcatul a atras după sine degenerare care duce în mod inevitabil la moarte. Afirmatia potrivit căreia „în ziua în care ... nu vei asculta... vei muri negreșit”, s-a dovedit a fi autentică, locuitorii planetei căzute în păcate devenind din ce în ce mai bolnavi, mai slabi, mai neputincioși. Bolile păcatului sunt clasificate de Însuși Domnul Hristos ca fiind ușoare (tratabile), grave și foarte grave. Limbajul folosit este cel de: rece, căldicel și în clocot. Interesant este că nu fazele extreme sunt considerate cele mai primejdioase, ci faza intermediară: „fiindcă ești căldicel... am să te vărs din gura Mea”. Starea de încropeală, de nepăsare, de indiferență, este considerată de Medicul Divin ca fiind cea mai de temut.

Trăim într-o lume „încropită”, o lume care nu-L contestă pe Dumnezeu, ci doar Îi răstălmăcește caracterul, considerându-L prea bun pentru a pedepsi, prea drept pentru a ierta, prea îngăduitor ca să nu treacă cu vederea, prea ocupat pentru a ține sub

control, în amănunt, fiecare detaliu al vieții oamenilor. Păcatele clar definite în Cuvântul lui Dumnezeu sunt scoase de sub incidența legii și nu doar considerate neglijabile, ci chiar ridicate la rang de virtute. Astfel conștiința se tocește treptat și „senzorul” care ne avertiza cândva că suntem pe o cale greșită, nu mai alarmează.

Vestea bună este că Dumnezeu nu ne-a abandonat în mocirla păcatului în care ne-am afundat. El ne iubește, considerându-ne propriii Săi fii, și nu poate sta nepăsător văzându-ne alunecând pe panta spre abis. El ne poate veni în ajutor și face lucrul acesta prin circumstanțele pe care le așază în calea noastră, menite să ne determine să ne trezim. Mijloacele harului puse la îndemână sunt suficiente pentru a ne conștientiza și a ne reorienta spre calea cea bună. Apartenența într-o biserică a cărei temelie este pusă în exclusivitate pe învățăturile lui Hristos, nu ne asigură mântuire. Totuși în cadrul unei biserici ne putem bucura de părtășie frățească, de împărtășire periodică din trupul și sângele Domnului Hristos, de respectarea săptămânală a unei zile de Sabat – toate acestea fiind mijloace rânduite de Dumnezeu pentru a ne îmbogăți mințile cu adevărurile solemne. Ele sunt ocazii prin intermediul cărora putem reconștientiza responsabilitățile ce ne revin, și ni se oferă mereu ocazia să ne reamintim prețul plătit în favoarea noastră.

Așa cum un organism are nevoie de un mediu ambiental propice pentru a se dezvolta, sufletele noastre au nevoie de un mediu potrivit pentru a prospera. Familia și biserica sunt două ateliere în cadrul cărora ne putem dezvolta caracterele. Aici avem ocazia să cultivăm bunătatea, altruismul, amabilitatea, eliberându-ne treptat, dar sigur, de egoism, nepăsare, indiferență. Aici învățăm să lucrăm în echipă, dăruindu-ne unul celuilalt, interesându-ne de bunul mers al întregului, având un singur țel: acela de a preamări numele Celui care ne-a creat, ne-a răscumpărat și ne iubește fără rezerve.

Să ne lăsăm conduși de Tatăl nostru iubitor! Să ne lăsăm consultați de El, așezându-ne viața în lumina Cuvântului Său și să-I cerem remediu pentru fiecare trăsătură rea de caracter pe care încă n-am corectat-o. El poate să facă lucrul acesta, și-l va face cu siguranță. Odată schimbați, nu vom putea sta nepăsători, ci vom fi gata să spunem și altora despre remediu pe care Tatăl nostru ni l-a oferit, invitând pe oricine să apeleze la ajutorul Său.

Să ne ajute Dumnezeu să avem această minunată experiență!

Vineri 3 martie 2023

TENDINȚE ACTUALE ALARMENTE

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele...” (2 Timotei 3:1).

Levis Cojocaru
Conferința Oltenia

Un sondaj recent condus de Barna Group, o organizație de cercetare de renume, al cărui obiectiv este relația dintre credință și cultură, a descoperit că mai puțin de un procent din populația tinerilor adulți din Statele Unite are o perspectivă biblică cu privire la lume și viață. Și mai surprinzător, datele arată că mai puțin de jumătate din procentul de creștini cu vârste cuprinse între 18 și 23 de ani au o perspectivă biblică despre lume și viață.

Barna Group a definit că tinerii au o perspectivă biblică cu privire la lume și viață în condiția în care cred:

- că adevărul moral absolut există,
- că Biblia e complet inerantă (infailibilă, care nu poate da greș),
- că Satan e o ființă reală, nu simbolică,
- că un om nu-și poate câștiga intrarea în Împărăția lui Dumnezeu prin fapte bune,
- că Isus Hristos a trăit o viață fără păcat pe pământ și

• că Dumnezeu este Creatorul suprem al cerului și al pământului și că El domnește și astăzi peste întregul Univers.

Având în vedere această stare de lucruri, îngrijorarea părinților și conducătorilor de tineret este complet îndreptățită. Astfel, se caută metode de a atrage tineretul spre cele spirituale, de a-l trezi. Cuvântul lui Dumnezeu sprijină această dorință a părinților și conducătorilor.

„Atrageți-i pe tineri cu putere pentru a-i câștiga — Dumnezeu dorește ca fiecare familie și fiecare comunitate să exercite acea putere de atragere și câștigare a tinerilor cuprinși de plăcerile seducătoare ale lumii și din întovărășirea cu aceia a căror influență este vătămătoare. Căutați să vedeți ce puteți face pentru a-i câștiga pe tineri la Isus.” — *Căminul Adventist*, p. 504.

Frank Turek, un bine-cunoscut autor creștin și conferențiar pe teme apologetice, adresându-se problemei referitoare la tinerii care se îndepărtează de credință,

a spus în felul următor: „Nu am reușit să ne dăm seama că cu ceea ce îi câștigăm, de fapt pentru acel lucru îi câștigăm.”

Iată, câteva din metodele de a atrage pe tineri, care pot fi la fel de bine unelte spre rău, după cum pot să fie unelte spre bine:

MUZICA

„Talentul cântatului să fie implicat în lucrare. Nu orice folosire a instrumentelor muzicale este discutabilă. În vremurile străvechi, instrumentele muzicale au fost folosite în serviciile religioase. Închinătorii Îl laudau pe Dumnezeu cu harpa și chivalul, iar muzica trebuie să își aibă locul ei în serviciile noastre de închinare. Ea va spori interesul.” — *Evanghelizare*, p. 150.

„Muzica este primită de Dumnezeu, numai când inima este sfințită și sensibilizată prin intermediul ei. Totuși, mulți cărora le place să asculte muzică, nu știu ce înseamnă a-L lauda pe Domnul în inima lor. Inima lor merge după „idolii ei”. — *Letter* 198, 1899.

„Calitățile muzicii bune — În domeniul cântatului se pot aduce îmbunătățiri mari. Unii cred că, dacă vor cânta mai tare, vor cânta mai bine, dar zgomotul nu este muzică. O muzică bună se aseamănă cu muzica păsărilor — liniștită și melodioasă.

În unele dintre bisericile noastre, am auzit solo-uri care sunt întru totul nepotrivite pentru serviciul din casa Domnului. Notele cântate prelung și sunetele specifice cântatului la operă nu sunt pe placul îngerilor. Lor le place să audă cântările simple de laudă, cântate pe un ton natural. Cântările în care fiecare cuvânt este rostit cu claritate și pe un ton muzical sunt tocmai acelea cărora ei li se alătură. Îngerii preiau refrenul care este cântat cu inima, cu sufletul și cu mintea.” — *Manuscript* 91, 1903, *Evangelizare*, p. 510.

ISTORISIRI

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor, își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.” La fiecare pas vedem oameni duși în robie cu ușurință, prin istorisirile imaginare și amăgitoare ale acelora care anulează Cuvântul lui Dumnezeu, dar când le este prezentat adevărul, ei se umplu de nerăbdare și mânie. Totuși, îndemnul adresat de apostol slujitorului lui Dumnezeu este: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”. (2 Timotei 4:5).

Trebuie să ne însușim cu grijă cuvintele Dumnezeului

nostru, ca să nu fim corupți de lucrările amăgitoare ale acelora care au părăsit credința. Noi trebuie să ne împotrivim spiritului și influenței lor cu aceeași armă pe care a folosit-o Domnul, când a fost atacat de prințul întinericului: „Stă scris.” Să învățăm să folosim Cuvântul lui Dumnezeu cu îndemănare. Îndemnul este: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.” Pentru a înfrunta curente de învățătură ale amăgitorilor, este nevoie de o lucrare sârguincioasă, de rugăciune stăruitoare și de credință, pentru că „în zilele din urmă vor fi vremuri grele”. — *The Review and Herald*, 10 ianuarie, 1888. *Evangelizare*, p. 625.

„Trăim într-un timp când tot ce este fals și superficial este înălțat mai presus de ceea ce este real, natural și trainic. Mintea trebuie păstrată departe de tot ce ar conduce-o într-o direcție greșită. Să nu fie încărcată cu istorisiri de calitate slabă, ce nu adaugă tărie puterilor intelectuale. Gândurile vor fi de aceeași natură ca și hrana ce o asigurăm pentru minte.” — 5 T. p. 544.

„Citirea Cuvântului lui Dumnezeu nu va fascina imaginația și nu va înflăcăra pasiunile ca o carte de istorisiri fictive, ci va potoli inima, o va calma, o va înălța și sfinți. Când sunt în strâmtorare și asaltați de ispite puternice, ei au privilegiul rugăciunii.

Ce înalt privilegiu! Ființe marginite, din praf și cenușă, admise prin mijlocirea Domnului Hristos, în camera de audiență a Celui Preaînalt. Prin astfel de exerciții spirituale, sufletul este adus într-o apropiere sfântă de Dumnezeu, reînnoit în cunoștință și în adevărată sfințenie și fortificat împotriva asalturilor dușmanului.” — *Îndrumarea Copilului*, p. 468.

„Am văzut că nu avem timp de pierdut cu ascultarea basmelor. Mintea noastră nu ar trebui deturnată în felul acesta, ci ocupată cu adevărul prezent și căutând înțelepciune, ca să putem dobândi o mai bună cunoaștere a poziției noastre pentru a putea explica, cu blândețe, nădejdea noastră din Scripturi. În timp ce minții îi sunt oferite învățături mincinoase și rătăcirii periculoase, ea nu se poate ocupa de adevărul care trebuie să pregătească poporul lui Israel pentru a rămâne în picioare în ziua Domnului.” — *Scrieri Timpurii*, p. 125.

SENZAȚIONALUL

„Cu o demnitate plină de farmec și cu simplitate, aceia care fac lucrarea Domnului în orașe trebuie să depună un efort calm, susținut și devotat pentru a-i învăța pe oameni. Deși trebuie să lucreze stăruitor pentru a stârni și pentru a menține interesul ascultătorilor, totuși, în același timp, trebuie să se evite cu atenție tot ce seamănă cu goana după senzațional. În veacul acesta de extravagantă și spectacol, când oamenii consideră că este necesar să facă paradă pentru a avea succes, solii aleși ai lui Dumnezeu

„Trăim într-un timp când tot ce este fals și superficial este înălțat mai presus de ceea ce este real, natural și trainic. Mintea trebuie păstrată departe de tot ce ar conduce-o într-o direcție greșită. Să nu fie încărcată cu istorisiri de calitate slabă, ce nu adaugă tărie puterilor intelectuale. Gândurile vor fi de aceeași natură ca și hrana ce o asigurăm pentru minte.” — 5 T. p. 544.

trebuie să arate greșeala cheltuirii inutile a banilor pentru a impresiona. Dacă lucrează cu sinceritate, umilintă și cu o demnitate plină de farmec, evitând tot ceea ce este teatral, lucrarea lor va lăsa o impresie durabilă spre bine.” — *Evangelizare*, p. 66.

„Adevărul trebuie să fie fermecător. Nu faceți eforturi pentru a urma metodele lumii, ci pentru a urma metodele lui Dumnezeu. Parada nu va îndeplini lucrarea pe care o dorește Domnul pentru a-i face pe cei din categoriile sociale superioare să fie convinși că au auzit adevărul. Nu-i răpiți adevărului demnitatea și caracterul impresionant, prin pregătiri care se aseamănă mai mult cu cele lumești, decât cu cele cerești. Faceți-i pe ascultătorii voștri să înțeleagă faptul că voi nu organizați adunări duminică seara pentru a le încânta simțurile prin muzică și alte lucruri, ci pentru a predica adevărul cu toată solemnitatea lui, ca să ajungă la ei ca o avertizare ce îi trezește din somnul de moarte al îngăduinței de sine. Adevărul curat este acela care se aseamănă cu o sabie ascuțită, cu două tăișuri...” — *Evangelizare*, p. 148.

PLĂCERI ȘI DISTRAȚII

„Spiritul asemănării cu lumea înundă bisericile din toată creștinătatea. Robert Atkins, într-o

predică ținută la Londra, prezintă un tablou al decăderii spirituale care predomina în Anglia: „Adevărații credincioși se împuținează pe pământ și nimeni nu pune la inimă lucrul acesta. Adepții religiei din vremea noastră, din orice biserică, sunt iubitori de lume, se aseamănă lumii, iubitori ai belșugului și tânjesc după considerație. Sunt chemați să sufere cu Hristos, dar se supără chiar și de muștrare... Apostazie, apostazie, apostazie este scris pe frontispiciul fiecărei biserici; și dacă ar ști lucrul acesta, și dacă l-ar simți, ar mai fi o nădejde; dar vai, ei strigă: «suntem bogați, ne-am înmulțit bunurile și nu ducem lipsă de nimic.»” (*Second Advent Library, tract nr. 39*) — *Tragedia Veacurilor*, p. 388.

„Satan nu doarme; el e treaz de-a binelea pentru a face fără efect cuvântul sigur al profeției. Cu iscusință și cu putere înșelătoare, el lucrează pentru ca să contracareze voia exprimată a lui Dumnezeu, explicată în Cuvântul Său.” — 9 T, p. 92.

„Sunt multe lucruri care sunt bune, dar care, pervertite fiind de Satan, se dovedesc a fi o cursă pentru cei nechibzuiți.

În localitatea _____ se obișnuiau întâlniri sociale, petreceri de dragul plăcerii, care s-au dovedit a fi o dezonoare pentru instituțiile noastre și pentru biserică. Acestea încurajea-

ză mândria prin îmbrăcăminte, prin înfățișare, prin mulțumire de sine, ilaritate și neseriozitate. Satan este oaspete de onoare și el îi ia în stăpânire pe aceia care încurajează acest fel de întruniri.

Întâlnirile pentru distracție fac credința confuză, învăluie motivele în învălmășeală și nesiguranță. Domnul nu acceptă o inimă împărțită. El dorește întreaga ființă.” — *Căminul Adventist*, pp. 514-515.

SĂRBĂTORI

„În lume, sărbătorile sunt petrecute în destrăbălări și extravaganță, în ospețe și etalare... Este însă privilegiul nostru să ne depărtăm de obiceiurile și practicile acestui veac decăzut; și, în loc de a cheltui bani numai pentru satisfacerea poftelor sau pentru ornamente inutile sau articole de îmbrăcăminte, noi putem face din sărbătorile care vin, o ocazie prin care să-L onorăm și să-L glorificăm pe Dumnezeu.

Domnul Hristos trebuie să fie obiectivul suprem; însă în felul în care s-a sărbătorit Crăciunul, slava, care I se cuvenea Lui a fost îndreptată către omul muritor, pentru care, datorită caracterului păcătos și deficitar al acestuia, a fost necesar ca El să vină în lumea noastră.

Domnul Isus, Maiestatea cerurilor, Regele cerurilor, a lăsat la o parte regalitatea Sa, tronul Său

de slavă și sceptorul Său înalt de conducător și a venit în lumea noastră pentru a aduce ajutor divin omului decăzut, slăbit în ce privește puterea morală și corupt de păcat...

Părinții trebuie să prezinte aceste lucruri copiilor lor și să-i învețe, cuvânt cu cuvânt, precept după precept, care este datoria lor față de Dumnezeu — nu datoria lor unii față de alții pentru a se onora și glorifica unul pe altul prin daruri și cadouri.” — *Căminul Adventist*, pp. 480, 481.

CONCLUZIE

„Este alarmant faptul că iubirea de lume predomină în mintea tinerilor. Mulți se comportă ca și cum prețioasele ore de probă, când harul mai întârzie, ar fi o vacanță minunată și că ei au fost lăsați în lume numai pentru distracția lor, pentru a satisface o permanentă dorință și necesitate de exaltare. Ei își găsesc plăcerile în lume și în lucrurile din lume și sunt străini de Tatăl și de însușirile Spiritului Sfânt. Mulți sunt necugetați în conversațiile lor. Ei preferă să uite că din cuvintele lor vor fi considerați nevinovați sau [din cuvintele lor] vor fi condamnați. Dumnezeu este dezonorat de discuțiile și râsetele frivole, goale și deșarte, care caracterizează viața multora dintre tinerii noștri...

Satan face eforturi speciale pentru a-i conduce pe astfel de tineri să găsească fericirea în distracții lumești și să se justifice, străduindu-se să demonstreze că aceste distracții sunt nedăunătoare, inocente și chiar importante pentru sănătate. El prezintă cărarea sfințeniei ca fiind grea, dificilă, în timp ce cărările plăcerilor lumești sunt presărate cu flori.

„Satan împodobește lumea și plăcerile ei în culori false, amăgitoare și măgulitoare, prezentându-le înaintea tinerilor. Dar plăcerile acestui pământ vor ajunge în curând la un sfârșit și atunci ceea ce ai semănat acum va trebui să seceri în acea zi. Sunt atracțiile, abilitățile și talentele personale prea valoroase pentru a le dedica lui Dumnezeu, Creatorul nostru, El, care veghează asupra noastră în orice moment? Sunt însușirile noastre prea prețioase pentru a le preda

lui Dumnezeu?” — *Solii pentru tineret*, p. 183.

„Fiecare creștin trebuie să vegheze continuu, păzind orice cale spre suflet, prin care Satan ar putea pătrunde. Trebuie să se roage pentru ajutor divin și în același timp să se opună cu hotărâre oricărei înclinații către păcat. Prin curaj, credință și muncă neobosită, el poate obține biruință. Însă el trebuie să nu uite că, pentru a obține victorie, Domnul Hristos trebuie să locuiască în el și el în Hristos.” — *Căminul Advent*, p. 403.

Sâmbătă 4 martie 2023

STAȚIA DE REÎNCĂRCARE

Cristian Mariș
Conferința Ardealul de Nord

1. SFINȚIREA SABATULUI

„În ziua a șasea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.” (Geneza 2:2).

Observăm cum Însuși Dumnezeu, care este Creatorul a tot ce există, la finalul perioadei de creațiune pune deoparte o zi specială, în care El Însuși S-a odihnit după munca pe care o realizase, oferind astfel un exemplu omului, lucrarea mâinilor Sale, făcut după chipul și asemănarea Lui.

Păzirea zilei a șaptea nu este facultativă. Una dintre poruncile date de Dumnezeu pe muntele Sinai face referire directă la respectarea Sabatului. Sfințirea zilei a șaptea își are originea la creațiune, după cum Dumnezeu

enunță în textul poruncii a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exodul 20:8-11)

2. CE ÎNSEAMNĂ A RESPECTA SABATUL?

Profetul Isaia aduce lumină asupra acestui subiect. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să

sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58:13-14). În această zi sfântă trebuie să lăsăm deoparte activitățile noastre de zi cu zi și să evităm folosirea de cuvinte nepotrivite, vorbe care nu corespund cu sfințenia acestei zile.

„Dumnezeu ne cere să ne abținem de la munca fizică în Sabat, iar mintea să ne fie instruită să stăruie asupra subiectelor sacre. Porunca a patra este efectiv călcată prin discuții despre lucrurile lumești sau prin conversație ușoară și lipsită de importanță. A vorbi despre orice sau despre tot ce ne trece prin minte înseamnă a ne deda la flecării. Fiecare abatere de la ceea ce este drept ne duce în robie și

la condamnare.”⁽¹⁾ Pentru păstrarea în sfințenie a Sabatului, este necesar să nu permitem minții noastre să fie preocupată cu lucruri vremelnice și trecătoare.

Cum este Sabatul pentru noi? Este o zi de bucurie, o zi pe care o așteptăm cu nerăbdare, sau reprezintă o povară și o zi în care ne limităm activitățile, dar fără a avea o semnificație specială? Condiția respectării adecvate a Sabatului, care să fie acceptată de către Dumnezeu, derivă chiar din înțelegerea însemnătății reale a acestuia. Dacă ascultăm de ceea ce Dumnezeu ne cere, ne putem bucura astfel de binecuvântările venite din partea Lui, de dulcea mângâiere a Spiritului Său și ne putem apropia de tronul harului.

3. ODIHNĂ PENTRU TRUP ȘI MINTE

„Sabatul a fost instituit spre folosul tuturor oamenilor. După ce în șase zile a creat lumea, Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua în care S-a odihnit de toată lucrarea Sa. El a pus deoparte această zi specială pentru ca omul să se odihnească de munca lui, iar, contemplând pământul și cerurile, dovezile tangibile ale înțelepciunii infinite a lui Dum-

nezeu, inima să i se umple de dragoste și de recunoștință față de Făcătorul lui. Dacă omul ar fi respectat întotdeauna ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o, în lumea noastră nu ar fi existat niciun necredincios, deoarece Sabatul a fost dat omenirii ca memorial al lucrării Creatorului, pentru a îndrepta în mod special mintea omului de la lucrurile acestui pământ spre Dumnezeu și spre puterea Lui infinită.”⁽¹⁾

Nevoia noastră de deconectare și eliberare de stresul lumii este foarte mare. Vedem cum oamenii tot mai des își împovărează viețile cu probleme, cu lucruri menite să le ocupe tot timpul și să fie robii muncii lor, și astfel nevoile trupului și sufletului sunt neglijate. Creatorul nostru ne-a dăruit ziua de odihnă, moment în care avem posibilitatea să ne apropiem mai mult de El, să ne amintim că El ne-a creat și ne-a oferit totul. „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” (1 Cronici 29:14)

Dumnezeu este îndurător. Cerințele Sale sunt rezonabile, conforme cu bunătatea și bunăvoința caracterului Său. Scopul Sabatului era ca toată omenirea să poată fi câștigată.

Nu omul a fost făcut să se potrivească cu Sabatul, pentru că Sabatul a fost făcut după crearea omului, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor lui. „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat.” (Marcu 2:27)

„Dumnezeu a făcut Sabatul pentru om. El a văzut că Sabatul era esențial pentru om chiar din Paradis. Ființa umană avea nevoie să lase deoparte, într-una dintre cele șapte zile, propriile interese și ocupații, ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale.”⁽¹⁾ Prin păzirea Sabatului, în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu, noi primim binecuvântare din partea cerului și primim noi puteri pentru a rezista ispitelor din săptămâna care urmează.

4. PREGĂTIREA PENTRU SABAT

„În tot cursul săptămânii de lucru trebuie să avem în vedere apropierea zilei a șaptea (sâmbăta), pentru ca atunci când ea sosește, să fim pregătiți pentru a o sfinți cu adevărat [...] Ziua a șaptea trebuie respectată ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal în orice timp al anului și în orice conjunctură.”⁽²⁾

„Domnul nu este mai puțin interesat de Sabat acum decât a fost atunci când le-a dat copiilor lui Israel îndrumări speciale. El le-a cerut ca, în ziua a șasea, ziua de pregătire pentru odihna Sabatului, să coacă ce trebuia copt și să fiarbă ce trebuia fiert. Cei care neglijează să facă pregătirea necesară pentru Sabat în ziua a șasea, calcă porunca a patra și Legea lui Dumnezeu. În învățăturile Sale către israeliți, Dumnezeu a interzis fiertul și coptul în Sabat. Această

interdicție trebuie să fie considerată de toți păzitorii Sabatului o poruncă solemnă, dată de Dumnezeu.”⁽³⁾ „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!” (Exodul 16:23)

„Trebuie să ne pregătim pentru Sabat. Hainele pe care le vom purta în acea zi trebuie aranjate. Pantofii să nu fie lăsați nedați cu cremă și nelustruiți până în ziua de Sabat. Voi îl dezonozați pe Dumnezeu făcând aceasta în Sabat. Cât de ușor se poate strecura nepăsarea în pregătirea pentru Sabat. [...] Nicio îndatorire care aparține celor șase zile de lucru nu va fi lăsată pe seama Sabatului”⁽³⁾

De asemenea, bărbieritul și baia trebuie făcute vineri înainte de apusul soarelui. „Dacă ei neglijează să facă aceste activități în timpul zilelor lucrătoare, atunci, din respect pentru timpul sfânt al lui Dumnezeu, ar trebui să rămână nebărbierii și cu ghetele nelustruite până când Sabatul va fi trecut.”⁽³⁾

5. FACEREA DE BINE ÎN SABAT

Încă din timpul lui Isus, oamenii își puneau adesea întrebarea despre ce este și ce nu este îngăduit a face în zi de Sabat. În acea vreme erau mulți oameni în templu care doreau să Îl ispitească pe Isus cu problemele și întrebările lor, ca să Îl învinuiască. Pentru a-L prinde în cursă, L-au întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” El le-a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? [...] De aceea este

îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” (Matei 12:10-12)

„Domnul Isus ne-a dat cel mai bun exemplu de respectare a zilei a șaptea, ca zi sfântă de Sabat. În tot timpul vieții Sale, cât a stat împreună cu oamenii pe pământ, a ținut ca zi de sărbătoare sâmbăta. Mergând în mijlocul lumii suferinde din cauza păcatului, în adunările de la Templu sau Sinagogă, Domnul aducea mari binecuvântări celor care veneau împreună cu El în ziua Sa cea sfântă. Învățăturile Lui divine, precum și vindecările făcute aduceau pace, bucurie și fericire celor adunați. [...] Zilele sfinte de Sabat petrecute împreună cu Domnul pe vremea aceea au fost cele mai mari zile de sărbătoare petrecute vreodată de oameni în decursul veacurilor. Cei care veneau în contact cu El prin credință, se înapoiau acasă plini de bucurie, fiind vindecați și întăriți la spirit, suflet și corp.”⁽⁴⁾

Cu toate acestea, nu orice lucru ne este permis în Sabat. Este necesar să fim foarte atenți ca nu cumva să trecem peste limitele trasate de Dumnezeu pentru ceea ce ne este permis.

6. PERICOLELE SUPERFICIALITĂȚII ÎN PĂZIREA SABATULUI

„Atunci când începe Sabatul, trebuie să punem pază asupra noastră, asupra faptelor noastre și a cuvintelor noastre, ca să nu-L jefuim pe Dumnezeu prin însușirea, pentru propriul interes, a timpului care este în întregime al Lui. Noi înșine și copiii noștri nu trebuie să facem niciun fel de muncă pentru supraviețuirea noastră sau orice ar fi putut fi făcut în cele șase zile de lucru.”⁽³⁾

În toate timpurile, Dumnezeu a privit cu neplăcere spre toți

cei ce nu au respectat porunca referitoare la ziua Sabatului. Mai mult decât atât, El a pedepsit în mod prompt și aspru această călcare de Lege. Un eveniment din viața poporului Israel din timpul peregrinajului prin pustie dovedește clar acest fapt: „Când erau copiii lui Israel în pustiu, au găsit pe un om strângând lemne în ziua Sabatului. Cei ce-l găsiseră strângând lemne, l-au adus la Moise, la Aaron și la toată adunarea. L-au aruncat în temniță, căci nu se spusese ce trebuiau să-i facă. Domnul a zis lui Moise: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea, toată adunarea să-lucidă cu pietre afară din tabără.” Toată adunarea l-a scos afară din tabără și l-a ucis cu pietre; și a murit, cum poruncise lui Moise, Domnul.” (Numeri 15:32-36)

După întoarcerea din robia babiloniană, dregătorul Neemia se adresează poporului, spunând: „Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți, pângărind ziua Sabatului? Oare n-au lucrat așa părinții voștri, și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!” (Neemia 13:16-18) La acel moment, poporul deschisese porțile cetății în ziua Sabatului și a permis accesul negustorilor din Tir, pentru a-și vinde mărfurile. Poporul Israel a încălcat astfel Legea lui Dumnezeu, făcând comerț cu oamenii aceia în timpul zilei a șaptea.

Este o mare încumetare a omului să îndrăznească să facă vreun compromis cu Dumnezeu Cel Atotputernic, pentru asigurarea neînsemnatelor și vremelnicilor lui interese în timpul zilei Sale sfinte. „Este tot atât de grav a călca Legea, folosind oca-

Trebuie să așteptăm Sabatul cu nerăbdare și să dorim această binecuvântare care se revarsă de la Tronul lui Dumnezeu asupra noastră. Prin păzirea zilei sfinte a lui Dumnezeu, noi ne declarăm credincioșia față de El.

zional Sabatul pentru ocupații vremelnice, ca a-l respinge în întregime; pentru că aceasta face ca poruncile Domnului să fie păzite în funcție de avantaje sau dezavantaje.”⁽³⁾ Dumnezeu nu acceptă nici ascultarea parțială și nici interesul împărțit.

„Nimeni nu trebuie să-și permită ca, de-a lungul săptămânii, să ajungă atât de absorbit de interesele vremelnice și atât de epuizat de eforturile pentru câștig pământesc, încât, în Sabat, să nu mai aibă putere sau energie pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Când nu suntem în stare să ne închinăm Lui în ziua sfântă, noi Îl jefuim pe Dumnezeu. În același timp, ne jefuim și pe noi înșine, pentru că avem nevoie de entuziasmul și de căldura părtășiei cu frații, precum și de puterea câștigată din înțelepciunea și experiența altor creștini.”⁽³⁾

Ellen White subliniază un amănunt care este încă de actualitate și pentru noi. Ea spune: „Înainte de apusul soarelui trebuie lăsate deoparte toate preocupările lumești, iar toate ziarurile și revistele lumești trebuie îndepărtate.”⁽³⁾ Cu toate că astăzi nu se mai practică la scară largă citirea ziarelor și a revistelor în format fizic, acestea au fost transpuse în format electronic. În acest fel, știrile și toate formele de divertisment au devenit mult mai accesibile, în orice timp și loc și pentru toate grupele de vârstă, constituind o ispită mult mai mare decât în trecut și o piedică în păzirea corectă a Sabatului.

Totodată, a considera Sabatul ca fiind o cerință apăsătoare, care

împiedică dezvoltarea noastră pe plan personal, este cu totul greșit și această perspectivă nu ar trebui să existe în mintea creștinului. Noi trebuie să așteptăm Sabatul cu nerăbdare și să dorim această binecuvântare care se revarsă de la Tronul lui Dumnezeu asupra noastră. Prin păzirea zilei sfinte a lui Dumnezeu, noi ne declarăm credincioșia față de El. Uneori vom avea de cântărit între unele responsabilități ale acestei lumi, cum sunt studiul, examenele, întâlnirile distinse, care pot implica uneori chiar posibilitatea promovării noastre pe plan profesional, și păstrarea cu devotament deplin a cerinței poruncii a patra. Dacă vom alege calea ascultării, Dumnezeu promite că nu vom fi lăsați de rușine. El spune: „Domnul te va face cap, nu coadă; întotdeauna vei fi în sus și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de toate poruncile Domnului, Dumnezeului tău.” (Deuteronom 28:13), iar ceea ce spune El se va adevăra numai dacă, dacă vom respecta condiția împlinirii făgăduinței Lui: ASCULTAREA.

7. CONCLUZII

Isus a spus: „... adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau vreo frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile.” (Matei 5:17-18) Chiar dacă trăim într-o lume care este în continuă schimbare, chiar dacă există multe lucruri care și-au pierdut valoarea odată cu modernizarea societății,

cerințele lui Dumnezeu rămân neschimbate și nevoile sufletești ale omului sunt aceleași, precum au fost de la început.

„Domnul a spus că Legea va rămâne în vigoare atât timp cât vor exista cerul și pământul. El nu a desființat nicio poruncă din ea, niciun cuvânt, nicio literă, nicio iotă sau o frântură de slovă, punct sau virgulă. Cu alte cuvinte, n-a desființat și n-a stricat nimic din cuprinsul și însemnătatea ei reală, ci prin învățătura, pilda și fapta Sa, a desăvârșit astfel exemplul de viețuire sfântă, ce trebuie urmat de oricine se numește creștin.”⁽⁵⁾

Dacă dorim ca binecuvântarea lui Dumnezeu să vină asupra noastră, trebuie să respectăm întocmai toate cerințele Lui, inclusiv cele referitoare la sfințirea Sabatului. Toate eforturile noastre, oricât de însemnate ar fi ele, fără binecuvântarea lui Dumnezeu nu valorează nimic și nu vom putea obține bucuria și pacea pe care doar Cerul le poate da. „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți.” (1 Samuel 2:30 u.p.) Trebuie să fim conștienți de faptul că blestemul lui Dumnezeu va veni asupra celor care pretind că sunt creștini, dar tăgăduiesc acest lucru prin faptele lor. „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6:7).

Referințe

⁽¹⁾ *Mărturii despre Sabat (Cap. 1 Considerații generale)*

⁽²⁾ *O zi de neuitat, p. 11*

⁽³⁾ *Mărturii despre Sabat (Cap. 6 Pregătirea pentru Sabat)*

⁽⁴⁾ *O zi de neuitat, p. 20*

⁽⁵⁾ *O zi de neuitat, p. 16*

Duminică 5 martie 2023

DETOXIFIERE GARANTATĂ

Almăjanu Eliza Maria
Conferința Muntenia

CUMPĂTAREA...

„...harul lui Dumnezeu care aduce mântuire, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie.” (Tit 2:11, 12)

Virtutea cea mai importantă care „înnobilează” viața de creștin este cumpătarea. Termenul *cumpătate* derivă din cuvântul *cumpănă*, aceasta era folosită ca și cântar, care cântărea prin echilibrare. Așadar cumpănă - cumpătate - echilibru.

Pentru păstrarea sănătății este nevoie de cumpătate în toate lucrurile - în mâncare, în băutură, în muncă, în odihnă, în gândire, în îmbrăcăminte...

MOTIVELE PENTRU REFORMĂ

„...fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți to-

tul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:13)

„O singură viață ne este încredințată și întrebarea fiecăruia trebuie să fie „Cum pot să fac tot posibilul pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor mei?” pentru că aceasta este valoroasă numai în măsura în care slujește pentru atingerea acestor obiective.”¹

„Reforma sănătății este o ramură a mării lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru revenirea Domnului, iar această lucrare este de a face clare legile care guvernează organismul uman și de a îndemna cu putere la păzirea acestora. Tatăl nostru Ceresc a trimis lumina reformei sănătății pentru a ne feri de rezultatele rele ale necumpătății, pentru ca acei care iubesc curăția și sfințenia să poată ști cum să folosească înțelept lucrurile bune pe care El li le-a dat și pentru ca, prin exercitarea temperanței în viața cotidiană, să poată fi sfințiți prin adevăr.

Susținătorii temperanței trebuie să-și expună standardele pe o platformă mai largă. Ei vor fi atunci împreună-lucrători cu Dumnezeu și, cu fiecare dram de influență, vor încuraja răspândirea principiilor reformei.

Pretutindeni întâlnim necumpătate! Satan este activ fără încetare pentru a aduce neamul omenesc cu totul sub controlul său. Ar trebui să ne întrebăm ce facem pentru a salva sufletele din strânsoarea ispititorului. Să privim dar la exemplul Domnului Isus care a rezistat înaintea celei mai grozave ispite a lui Satan, și pentru neamul omenesc, a biruit pofta, arătând astfel că și omul poate birui. Avem siguranța că putem fi biruitori prin Domnul Isus și putem recâștiga Edenul prin cumpătate în toate lucrurile.”²

Respectarea cumpătății și regularității în toate lucrurile are o putere minunată! Înțelepciunea are „niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.” (Proverbe 3:17)

DIETĂ

Pretutindeni în jurul nostru, din diferite surse și prin diferite mijloace (cărți, reviste, tv, radio, internet), este promovat un stil de viață sănătos care include, pe lângă alte principii, o alimentație sănătoasă printr-un consum de alimente echilibrat în ce privește conținutul de macronutrienți (proteine, lipide, carbohidrați) și micronutrienți (vitamine și minerale); aceasta având la bază atât calitatea, cantitatea, modul de preparare/conservare și diversificare a alimentelor, precum și regularitatea meselor. Se recomandă respectarea unor „reguli” pentru asigurarea menținerii sau recâștigării sănătății organismului, cu sublinierea sintagmei „Este mai ușor să previi decât să tratezi!”, atrăgându-ni-se atenția asupra riscurilor alimentației dezechilibrate și nesănătoase.

„Oamenii au atribuit rareori suferințele lor adevăratei cauze - propria cale greșită pe care au urmat-o. Ei și-au îngăduit necumpătarea în mâncare și au făcut din apetit dumnezeul lor. Au manifestat în toate obiceiurile o indiferență față de sănătate și viață, iar atunci când boala a venit asupra lor, au ajuns să creadă că Dumnezeu era autorul ei, când, de fapt, propria umblare greșită a provocat rezultatul sigur. Însă acestea nu s-ar întâmpla dacă oamenii ar trăi în armonie cu planul Creatorului.”³

Multora dintre suferinzi care erau vindecați de Domnul Isus, El le spunea: „Să nu mai păcătuești ca să nu ți se întâmple mai rău.” (Ioan 5:14). Poporul Israel a primit învățături și îndrumări hotărâte cu privire la felul lor de viață și de asemenea despre faptul că sănătatea este răsplata ascultării de legile lui Dumnezeu.

„Dacă vei asculta cu luare aminte de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exodul 15:26).

„Învățăturile acestea sunt și pentru noi. Toți cei ce vor să-și păstreze sănătatea trebuie să împlinescă anumite condiții. Domnul nu are plăcere când oamenii nu cunosc legile Lui, fie cele naturale, fie cele spirituale. Noi trebuie să lucrăm împreună cu Dumnezeu, atât pentru vindecarea corporală, cât și pentru cea sufletească.”⁴

ALIMENTAȚIA PRESCRISĂ LA ÎNCEPUT

De-a lungul timpului oamenii au ales diferite tipuri de alimentație: carnată, omnivoră, ovo-lacto-vegetariană, lacto-vegetariană sau vegană, prin care sunt prezentate beneficii, respectiv riscuri asupra sănătății. Se încearcă promovarea alimentelor, după unele păreri sau altele, care asigură organismului sursa corectă și completă de nutrienți pentru o cât mai bună funcționare și sănătate a acestuia; însă sursa principală în înțelegerea necesităților organismului este Cuvântul lui Dumnezeu, prin care suntem îndemnați să studiem planul Lui originar pentru alimentația noastră.

Dumnezeu, Creatorul ființei umane, știe ce nevoi avem, iar prin urmare a stabilit și hrana necesară. „Iată”, a zis El, „v-am dat orice iarbă care face sămânță și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.” (Geneza 1:29). Astfel „dieta aleasă pentru noi de Cre-

atorul nostru este constituită din cereale, legume, rădăcinoase, fructe și nuci. De asemenea, planul inițial al lui Dumnezeu nu a fost moartea vreuneia din creaturile Sale. În Eden nu trebuia să existe moarte. El dorește să Își aducă poporul la ceea ce a intenționat la început, și anume să nu se mănânce carnea animalelor. Prin educarea gustului după aceste principii, va fi curând așa cum a intenționat Dumnezeu să fie la început.”⁵

Suntem îndemnați la o reformă alimentară și cu privire la excluderea din consumul nostru a produselor animale precum laptele, derivatele lactate și ouăle, datorită „animalelor care gem sub bolile cu care este blestemat acest pământ.”⁶

Mai presus de oricare alții, reformatorii din domeniul sănătății trebuie să fie o lumină în lume, învățând poporul o cale mai bună.

MUNCĂ ȘI RECREERE

Organizația Mondială a Sănătății (OMS) definește activitatea fizică drept orice mișcare a corpului produsă de mușchii scheletici, care presupune un consum de energie. Această definiție include toate tipurile de mișcări: în desfășurarea diferitelor activități în timpul liber, în diferitele îndatoriri casnice sau ca parte din jobul nostru. Activitatea fizică zilnică este o necesitate pentru menținerea sau îmbunătățirea stării de sănătate, atât a trupului, cât și a minții, prevenind și gestionând astfel diferite boli. „Omul nu a fost destinat pentru inactivitate și inutilitate.” Un stil de viață inactiv, nu numai că are efecte negative asupra sistemelor de sănătate, mediului, dezvoltării economice,

bunăstării comunității și calității vieții, ci „reprezintă și un păcat”.

„La Creațiune, munca fizică a fost oferită ca o binecuvântare, presupunând dezvoltare, putere și fericire. Blestemul păcatului asupra pământului a adus schimbare în condiția muncii, fiind însoțită de griji, oboseală și suferință, însă aceasta încă reprezintă un izvor de binecuvântare și dezvoltare și un mod de apărare împotriva ispitei. Disciplina sa este o piedică pentru cedarea în fața plăcerilor și favorizează sânguința, curățenia caracterului și statornicia. În felul acesta devine o parte a marelui plan al lui Dumnezeu de recuperare a noastră din starea de păcat.”⁷

„Munca fizică nu trebuie considerată ca reprezentând o piedică în calea cultivării intelectuale, ci trebuie să existe un echilibru, prevenind astfel suprasolicitarea minții și evitând privarea organismului din punct de vedere fizic de tonusul sau sănătos.”⁸

La polul opus al unui stil de viață inactiv este suprasolicitarea organismului prin munca în exces. Suntem îndemnați să prevenim orice degradare a organismului, atât fizic, cât și mental, prin menținerea echilibrului între activitate-odihnă-recreere. Principiile cumpătării sunt mult mai vaste decât ne imaginăm. Orele de somn și de lucru trebuie să fie regulate. Este nevoie să ne luăm perioade de odihnă, perioade de recreere și perioade pentru meditație...”⁹

Prin porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8), Dumnezeu ne spune: „Nu uitați să vă odihniți! Lucrați șase zile, dar pe a șaptea luați-o pentru a vă odihni!”, atât pentru a evita suprasolicitarea organismului uman, cât și pentru a nu uita că identitatea

noastră vine din faptul de a fi, nu de a face sau a avea. „Sabatul a fost făcut pentru om...” (Marcu 2:27), acesta fiind privilegiul de a putea beneficia de odihnă, atât trupește, cât și spiritual, în această zi Sfântă; căci Dumnezeu, Creatorul ființei umane, știe că acest lucru este cel mai bun pentru noi. Este „regula” unui Tată iubitor care are grijă de nevoile noastre, oferindu-ne astfel atât antidotul pentru dependența de muncă, cât și reconectarea cu El.

DETOXIFIAREA GARDEROBEI – „Îmbrăcați cuviincios”

„Reforma nu este completă, dacă nu sunt învățate principiile adevărate în privința îmbrăcăminteii. Moda este stăpâna care conduce cu mână de fier. În foarte multe cămine țaria, timpul și atenția sunt absorbite de satisfacerea pretențiilor ei. Oamenii se ambiționează în a se întrece în conformare cu stilurile ei mereu schimbătoare. Acolo unde mijloacele materiale sau puterile sunt limitate, iar ambiția de a fi la modă este mare, povara devine aproape insuportabilă. În schimbarea continuă a modei, prin conformare la aceasta, prin refacere sau chiar înlocuire, Îl jefuim pe Dumnezeu de mijloacele Sale. Dragostea de etalare produce extravaganță, distrugând aspirația multor tineri către o viață nobilă. Nici măcar Sabatul și serviciile de închinare nu sunt absolvite de dominația modei. Biserica este transformată într-un loc al paradei, iar îmbrăcăminte este studiată mai mult decât predica.”¹⁰

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:11). Ca în orice altceva, și în îmbrăcăminte avem privilegiul de a-L onora pe Creatorul nostru. El

dorește ca hainele noastre să fie curate, sănătoase, de bun gust și potrivite. O vestimentație simplă și adecvată denotă un gust rafinat. Simplitatea decentă în îmbrăcăminte are un mare efect atunci când este unită cu modestia comportamentului. „Creștinii trebuie să-L urmeze pe Hristos, iar îmbrăcăminte lor să fie conform Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să evite extremele. Ei trebuie să urmeze o cale neabătută, care nu ține seama de aplauze sau de critică și trebuie să facă ceea ce este bine, pentru că sunt convingși de acest lucru.”¹¹

Este un lucru drept să iubești frumusețea și să o dorești, însă Dumnezeu vrea ca noi să iubim și să căutăm mai întâi cea mai înaltă frumusețe - cea care este nepieritoare. Cele mai reprezentative creații ale îndemnării omenești nu au o frumusețe care să suporte comparația cu cea frumusețe de caracter care este de mare preț înaintea Sa.

DETOXIFIAREA MINTII

Expresia „O minte sănătoasă, într-un corp sănătos!” pare a fi doar pe jumătate urmărită ca țintă a vieții. Încercăm să avem grijă de corpul nostru printr-un stil de viață cât mai sănătos, dar câtă grijă avem de sănătatea minții noastre, cea parte din ființa noastră ascunsă de ochii oamenilor, dar nu și de ochii Creatorului? V-ați gândit vreodată cum ar fi dacă gândurile pe care le avem ar fi vizibile și care ar fi urmările în relațiile cu semenii? Din fericire acest lucru nu se întâmplă, dar să nu pierdem din vedere nicio clipă că acestea sunt întru totul cunoscute de Dumnezeu.

Importanța gândurilor este subliniată prin afirmația: „Viața este ceea ce o fac gândurile să fie!”

Suntem ceea ce gândim în interiorul ființei noastre, adevărul om din noi este „omul ascuns al inimii” (1 Petru 3:4), acesta este lucrul cel mai de preț înaintea lui Dumnezeu și tot din acest motiv Sfânta Scriptură ne învață că vom fi judecați după cuvintele și faptele noastre... acestea generând întrebările: „Avem șansă să ne „înnoim în duhul minții noastre”? (Efeseni 4:23); Cum putem păstra „un cuget curat” înaintea Celui care pătrunde în fiecare clipă gândurile?”

„Fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă trebuie să păstreze caracterul celei mai stricte moralități. Chiar și cel mai bun dintre oameni este tulburat de gânduri și simțăminte care îi sunt sugerate de Satan; dar, dacă nu se lasă absorbit de ele, dacă le respinge cu oroare, sufletul lui nu este contaminat de vinovăție și nimeni nu va fi afectat de influența lor.”¹²

Suntem avertizați cu privire la „necesitatea curăției în fiecare gând, în fiecare cuvânt și în fiecare faptă.”

„Mintea are însușirea de a se adapta treptat la subiectele cu care i se îngăduie să se ocupe.” „Să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Romani 12:2). Astfel că mintea se adaptează la alegerile pe care le facem zi de zi, clipă de clipă, cu privire la „ce fel de hrană îi oferim”, prin ceea ce citim, la ce privim, ce ascultăm, gândurile pe care le alegem și simțămintele pe care le cultivăm în minte și inimă.

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ!” (Coloseni 3:2). Suntem conduși la „temelia tuturor studiilor”, și anume, Cuvântul lui Dumnezeu, care „dacă ar fi studiat așa cum ar trebui să fie, oamenii ar deveni puternici din punct de vede-

re intelectual. Subiectele tratate, simplitatea demnă a expresiilor și temele nobile cu care este confruntată mintea conduc la dezvoltarea unor capacități în ființa umană care nu ar putea fi dobândite prin intermediul niciunei alte lecturi. În Biblie se deschide un domeniu nelimitat pentru imaginație. În urma contemplării marilor ei teme, a asimilării imaginilor ei înălțătoare, care nu au nicio semnificație pentru cei cu un caracter trivial, gândirea și sensibilitatea cercetătorului ajung mai curate și mai elevate decât dacă și-ar fi petrecut timpul cu citirea oricărei alte lucrări de origine omenească.”¹³

ADEVARATA REFORMĂ ESTE REFORMA INIMII!

Care este izvorul vieții noastre cu tot ce cuprinde aceasta (felul nostru de a gândi, de a vorbi, de a acționa etc)? „Păzește-ti inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”(Proverbe 3:24). „Inima este citadela ființei umane. Din ea țâșnesc izvoarele vieții sau ale morții. Nimeni nu este vrednic de părtășia cu sfinții, dacă inima lui nu este curată. Oare Acela care cercetează inimile nu știe cine sunt cei care se complac în păcat, fără să le pese de soarta sufletului lor? Nu există, oare, un raport al celor mai ascunse secrete ale vieții fiecăruia?”¹⁴

„Nu vom reuși niciodată să fim cumpătați dacă harul lui Hristos nu este un principiu statornic în inima noastră și dacă aceasta nu este supusă transformării harului Său. Creștinismul propune ca adevărata reformă să fie în inimă, care este izvorul principal a ceea ce suntem. Ceea ce Domnul Hristos lucrează în interiorul nostru va fi exteriorizat prin influența unei minți

convertite. Planul omului de a încerca să se transforme dinspre exterior spre interior a eșuat întotdeauna și va eșua mereu. Însă planul lui Dumnezeu cu tine este să începi chiar din centrul tuturor dificultăților, inima, apoi din ea vor izvorî principiile neprihănirii; schimbarea fiind în primul rând interioară, ulterior devenind și exterioară.”¹⁵ *Amin!*

Referințe:

¹ *Temperanța*, secțiunea 8, cap. 1: *Ce include adevărata temperanță*

² *Dietă și Hrană*, cap. 1: *Motive pentru reformă*

³ *Dietă și hrană*, cap. 6: *Suferința adusă asupra noastră de noi înșine*

⁴ *Dietă și hrană*, cap. 6: *Încălcarea legilor naturale și spirituale*

⁵ *Dietă și hrană*, cap. 4: *Alimentația prescrisă la început*

⁶ *Dietă și hrană*, cap. 21: *Grăsimile*

⁷ *Educație*, cap. 24: *Lucrul manual*

⁸ *Minte, caracter, personalitate*, cap. 14: *Activitatea fizică*

⁹ *Familia împlinită*, cap. 8: *Recreere sau distracție*

¹⁰ *Educație*, secțiunea *Formarea caracterului - Legătura îmbrăcăminte cu educația*

¹¹ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. 83: *Reforma în îmbrăcăminte*

¹² *Review and Herald*, 27 martie 1888

¹³ *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, secțiunea 3, cap. 11: *Studiul Bibliei și dezvoltarea minții*

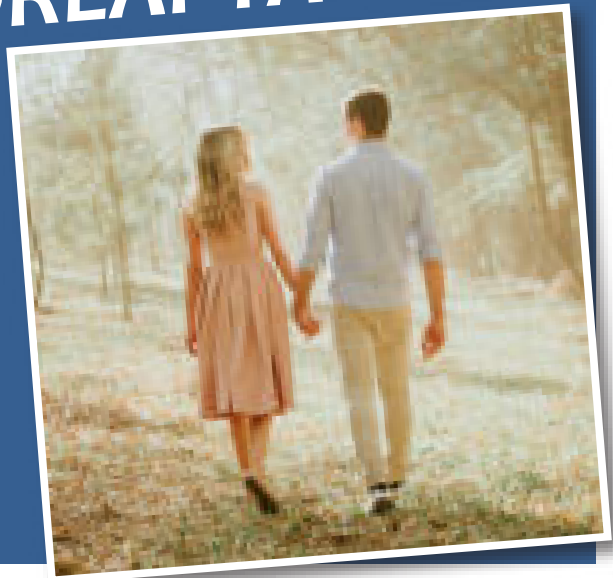
¹⁴ *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, cap. 9: *Originea izvoarelor vieții sau ale morții*

¹⁵ *Dietă și hrană*, cap. 1: *Adevărata reformă este reforma inimii*

Miercuri 8 martie 2023

PE CINE AI ÎN DREAPTA TA?

Murărașu Florina Andreea
Conferința Moldova

Călătoria pe care o facem în această viață, însoțiți de partenerul potrivit în căsătorie, este una dintre cele mai importante și are un impact major în viața noastră spirituală. Cursa de raliu necesită multă disciplină și pregătire pentru a avea succes. În pregătirea raliului, pilotul și copilotul, trebuie să fie în legătură permanentă și, cel mai important, să aibă încredere unul în celălalt. Cu toate că pilotul este cel mai cunoscut și reprezintă oficial echipa, victoria echipajului depinde în egală măsură de implicarea ambelor părți. Copilotul are un rol major în succesul unui raliu, acesta ocupându-se de partea administrativă, organizarea timpului, traseului, efectuarea calculelor și alimentarea. Pe cine ai în dreapta ta? Ți-ai ales copilotul potrivit, astfel încât să faceți o echipă perfectă și să câștigați cursa?

AUTOSTOPUL

Găsirea partenerului potrivit este cheia unei vieți reușite. Alergăm în toate părțile, mergem în diverse locuri, ne implicăm în activități, dar scopul principal

este să întâlnim persoana care va sta în dreapta noastră. Dumnezeu i-a făcut omului perechea perfectă pentru a nu fi singur și a forma o echipă puternică, menită să învingă orice obstacol ar apărea în cale. „Dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească. Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru că a fost luată din om.” (Geneza 2: 20-23). În călătoria noastră trebuie să fim foarte atenți unde ne oprim și pe cine luăm alături de noi. Aș vrea să-i pot face pe tineri să vadă și să simtă pericolul, în special acela de a avea căsătorii nefericite. Căsătoria este un lucru care va influența și va afecta viața ta atât în această viață, cât și în cea care va veni. Un creștin sincer nu va înainta în planurile sale în

această direcție fără a avea certitudinea aprobării lui Dumnezeu. Alegerea nu trebuie să o facă el, ci să simtă că Dumnezeu trebuie să aleagă pentru el. Noi nu trebuie să ne fim pe plac nouă înșine, căci nici Domnul Hristos nu a căutat să-Și placă Lui Însuși. Nu vreau să se înțeleagă prin aceasta că cineva trebuie să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubește. Acest lucru ar fi păcat. Însă nu trebuie să îngăduim pasiunii și firii pământești să ne conducă spre ruină. Dumnezeu ne cere toată inima, cele mai alese sentimente.”¹

MAREA DECIZIE

„Dacă bărbații și femeile obișnuiesc să se roage de două ori pe zi înainte de a întrezări căsătoria, ei ar trebui să se roage de patru ori pe zi atunci când anticipează acest pas. Tinerii au nevoie de înțelepciunea și de experiența celor în vârstă — În afaceri, atât bărbații, cât și femeile sunt foarte precauți; înainte de a se angaja într-o anumită activitate, ei se pregătesc pentru acea lucrare. Ei dedică timp, bani și mult studiu atent subiectului respectiv, în așa fel încât să nu

dea greș în acea întreprindere. Cu atât mai multă precauție ar trebui dovedită atunci când se pășește în relația de căsătorie — o relație care afectează generațiile viitoare și viața viitoare. În loc de aceasta, subiectul este tratat în glumă, cu ușurință, din impuls și pasiune, cu orbire și fără acordarea unei considerații atente și calme.”²

Când luăm marea decizie și înaintăm în planul întemeierii unei familii, rugăciunea și relația personală cu Dumnezeu sunt fundamentale. Când alegem ghidați doar de firea pământească, fără acordul lui Dumnezeu, căsnicia noastră poate deveni un blestem, în loc să fie o binecuvântare. Cerul începe în cămin, îngerii sunt permanent în jurul nostru, iar dacă atmosfera nu este una cerească, una plină de pace, înțelegere și creștere spirituală, îngerii privesc cu dezamăgire și întristare.

Se spune că în Iowa există o mică biserică vestită pentru modalitatea de a oficia slujbele de cununie. Unul din pastori a adoptat un obicei care a devenit cunoscut. După ceremonia căsătoriei, pastorul îi duce pe miri la intrarea în biserică și le spune: „Înainte de a pleca, mireasa are onoarea să facă să răsună clopotul bisericii”, după care îi dă în mână frânghia clopotului. Clopotul este foarte greu și oricât ar încerca nu reușește singură. Atunci pastorul îi cere mirelui să o ajute. Numai dacă vor trage amândoi clopotul va răsună. „Plecând de aici, pe drumul vieții, să nu uitați niciodată că numai când trageți împreună puteți să faceți să răsună clopotul!” Există riscul de a trage de unul singur sau, și mai rău, de a trage „la un jug nepotrivit” (2 Corinteni 6: 14). Numai când cei doi trag împreună, familia poate să fie o binecuvântare. Relația de încredere și sprijin reciproc pe care cei doi soți o pot stabili este cea care le aduce izbânda. Satan lup-

tă cu toată puterea pentru a ataca această instituție sacră, dar Dumnezeu luptă pentru copiii Săi și le oferă ajutorul necesar în găsirea partenerului potrivit și întemeierea unui cămin creștin, care să fie o binecuvântare și pentru alții.

INFLUENȚA CĂMINULUI

„Misiunea căminului se extinde dincolo de membrii acestuia. Căminul creștin trebuie să fie o pildă vie, care să illustreze perfecțiunea adevăratelor principii ale vieții. O astfel de ilustrare va fi o putere spre bine în lume... Iar când tinerii pleacă dintr-un astfel de cămin, ei împărtășesc altora lecțiile învățate. Principiile nobile ale vieții pătrund și în alte familii, și o influență înălțătoare își face lucrarea în acea comunitate socială. Căminul în care membrii sunt amabili, binevoitori, este un cămin de creștini care exercită o influență spre bine. Alte familii vor observa rezultatele unui astfel de cămin, și-i vor urma exemplul, păzind, la rândul lor, căminul de influențele satanice. Îngerii lui Dumnezeu vizitează adesea căminul în care voia lui Dumnezeu este în centrul atenției. Sub influența harului divin, un astfel de cămin devine un loc odihnitor pentru călătorii oboseți, trudiți. Prin veghere atentă, eul nu este alimentat. Se formează deprinderi corecte. Există o grijă deosebită pentru drepturile celorlalți. La cârmă este credința care lucrează prin dragoste și curăță sufletul — fiind suverană peste toată casa. Sub influența sfințitoare a unui asemenea cămin, principiul frăției, prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, este mai mult recunoscut și i se dă ascultare. Nu este un lucru de mică însemnătate faptul că familia este un reprezentant pentru Isus, care ține Legea lui Dumnezeu în mijlocul

unei lumi necredincioase. Noi trebuie să fim epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Aceasta implică responsabilități înfricoșătoare. O familie ordonată, disciplinată, spune mai mult în favoarea creștinismului decât toate predicile ce pot fi predicăte. O asemenea familie este o dovadă a faptului că părinții au avut succes în a urma rânduilele lui Dumnezeu și că, la rândul lor, copiii Îl vor sluji în cadrul bisericii. Influența lor crește; căci, pe măsură ce împărtășesc altora, ei primesc pentru a împărtăși din nou. Tații și mamele au ajutoare în copiii lor și aceștia transmit altora ceea ce au învățat în cămin. Cei din jurul lor beneficiază de ajutorul lor și acesta este un ajutor de durată, pentru veșnicie. Întreaga familie este angajată în slujirea Stăpânului; și, prin exemplul lor evlavios, și alții sunt inspirați să-I fie credincioși lui Dumnezeu, cinstiți în relațiile cu turma Sa, minunata Sa turmă. Cea mai mare dovadă a puterii creștinismului, care poate fi prezentată lumii, este o familie ordonată și disciplinată. Aceasta va recomanda adevărul mai mult decât orice, pentru că este o dovadă vie a puterii acestuia asupra inimii. Cel mai bun test pentru creștinismul unui cămin este caracterul format prin influența Sa. Faptele vorbesc mai bine decât cea mai bună mărturisire de credință.”³

Fie că suntem abia căsătoriți sau avem în spate mulți ani și multe biruințe, sfaturile oferite de Dumnezeu trebuie să răsună zi de zi în mintea noastră. Punerea în aplicare a acestora și trăirea unei vieți sfinte, curate, pun temelia caracterului nostru creștin. Influența care radiază în jurul căminului nostru poate fi o mireasma de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasma de la viață spre viață (2 Corinteni 2:16). Familii unite

și credincioase formează o biserică unită și credincioasă. Planul lui Dumnezeu poate fi dus la îndeplinire doar de indivizi care se dezvoltă armonios în căsniciilor și care pot fi o mărturie vie a caracterului Domnului Hristos.

MARGINEA PRĂPASTIEI

Satan își concentrează toată puterea pentru a aduce descurajare, confuzie și dezbinare în poporul lui Dumnezeu. Familia este cel mai greu încercată de astfel de lovituri din partea vrăjmașului și scopul lui este să distrugă acest pilon minunat al credinței. Un cămin care nu este întemeiat în acord cu Sfântul Său Cuvânt poate fi ușor zdruncinat de săgețile arzătoare ale celui rău. Luptele pe care le ducem în cămin și toate încercările care se abat asupra familiei creștine trebuie biruite. Atunci când ne alegem partenerul pentru tot restul vieții trebuie să o facem după îndrumările Cerului și siguranța că avem în dreapta noastră copilotul potrivit pentru noi ne va ajuta să învingem orice încercare. Ce greșeli pot fi făcute atunci când ne aventurăm pe un teren interzis?

• Căsătorii timpurii

„Căsătoriile timpurii nu trebuie încurajate. Într-o relație atât de importantă și cu efecte atât de îndelungate, cum este căsătoria, nu trebuie pășit cu grabă, fără pregătire suficientă și înainte ca puterile mintale și fizice să fie bine dezvoltate. Băieții și fetele intră în relația de căsătorie având o dragoste necoaptă, o judecată imatură, neavând sentimente nobile, înalte, și se avântă în jurămintul căsătoriei, conduși cu totul de pasiunile lor copilărești.”⁴

• Caractere nepotrivite

„Multe căsătorii aduc numai suferință; și totuși, mințile tinerilor alunecă pe această cale, deoarece Satan îi conduce într-acolo, făcându-i să creadă că trebuie să

se căsătorească pentru a fi fericiți, ei neavând capacitatea de a fi stăpâni pe sine sau de a întreține o familie. Aceia care nu doresc să se adapteze caracterului celuilalt, evitând astfel neînțelegeri și certuri neplăcute, ar trebui să nu facă acest pas. Însă aceasta este una dintre cursele ispititoare ale timpului sfârșitului, prin care mii de persoane sunt ruinate pentru viața aceasta și cea viitoare.”⁵

• Egoismul în relații

„Fratele meu, sora mea, de câțiva timp voi nu mai locuiți împreună. N-ar fi trebuit să apucați această cale, dacă amândoi ați fi cultivat răbdarea, bunătatea și stăpânirea de sine, care trebuie să existe întotdeauna în relația dintre soț și soție. Niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să vă impuneți voința și să încercați să realizați propriile idei și planuri, oricare ar fi consecințele. Niciunul n-ar fi trebuit să facă doar ceea ce-i place lui. Fie ca influența transformatoare, puterea Duhului Sfânt de a supune, să lucreze asupra inimilor voastre și să vă facă în stare să vă creșteți copiii. ... Cereți ajutor Tatălui vostru cerească ca să vă ferească de a ceda în fața ispitei de a vorbi cu nerăbdare, asprime sau încăpățănare celuilalt, soțul față de soție și soția față de soț. Amândoi aveți caractere nedesăvârșite. Din cauză că nu ați fost supuși lui Dumnezeu, comportamentul vostru unul față de celălalt a fost neînțelept.”⁶

EU SUNT CALEA

Singura Cale prin care putem birui este Domnul Hristos. Dacă venim la El cu inima sinceră și doritori să ne schimbăm sau să îmbunătățim căminul nostru, El este gata să ne ajute. Nu a fost, nu este și nici nu va fi ușor să menținem familii sănătoase, puternice și credincioase, dar nu este nici imposibil. Punând în

aplicare principiile cerești, sfaturile pe care le găsim în Cuvântul Său, vom forma echipa perfectă alături de partenerul nostru și oricâte încercări și atacuri vor veni „rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” (1 Corinteni 13:13).

Relația de căsătorie se rezumă la aceste două principii pe care dacă fiecare parte le respectă, armonia se va instaura: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” (Efeseni 5:22-27)

Planul lui Dumnezeu este acela de a ne completa unul pe celălalt. Din natura noastră am fost creați diferiți tocmai pentru acest scop. Creierul bărbatului are nevoie de respect, de admirație în ceea ce face și în eforturile lui de a susține familia, în timp ce creierul femeii are nevoie de iubire. Femeia a fost concepută pentru a fi iubită. Împreună, femeia și bărbatul, formează echipa perfectă, indestructibilă, pe care nimeni nu o poate ataca. Să ne punem armura și să ducem bătăliile credinței alături de persoana potrivită, astfel încât să învingem și să nu fim învinși.

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” (Geneza 2:24). Amin!

Referințe:

¹ Căminul adventist, p. 43; ² Familia Împlinită, p. 167; ³ Căminul adventist, p. 31; ⁴ Căminul adventist, p. 71; ⁵ Căminul adventist, p. 84; ⁶ Căminul adventist, p. 343

Vineri 10 martie 2023

PĂMÂNT SFÂNT

Andrei Șuteu
Conferința Ardealul de Sud

Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” (Exod 3:5). Iar Moise s-a apropiat cu o atitudine plină de respect. Conștientizăm cu toții că în societatea actuală respectul devine un concept din ce în ce mai învechit, fiind înlocuit cu sinonime ca acceptare, toleranță, îngăduință. Pe măsură ce dispare respectul față de Dumnezeu, dispare și respectul reciproc între noi ca oameni. Experiența lui Moise, Iosua, Iacov și mulți alți preoți și profeți ai Bibliei care au intrat în contact direct cu acest pământ sfânt, nu s-a rezumat la un respect formal, ci a fost acea teamă sfântă, denumită ca reverență.

Reverența este inspirată de conștientizarea măreției lui Dumnezeu și a prezenței Sale. — „O calitate prețioasă care ar trebui cultivată cu grijă este reverența. Adevărata reverență

față de Dumnezeu este inspirată de o conștientizare a înfinitiei Sale măreții și a prezenței Sale. Inima fiecăruia ar trebui să fie profund impresionată de acest sentiment al prezenței Celui Nevăzut”.¹ Respectul pornește de la cele mai mici aspecte și se continuă cu cele mari. Nu putem spune că avem respect față de lucrurile mai importante neglijând pe cele mici. Vă propun ca în această temă să abordăm câteva aspecte pe care poate că nu le-am tratat întotdeauna cu reverența cuvenită.

Cuvântul Lui este sacru — Cum ne raportăm la cărțile sfinte? Le acordăm respectul cuvenit? „Noi trebuie să venerăm Cuvântul lui Dumnezeu. Să arătăm respect față de Biblie, fără s-o folosim ca pe o carte obișnuită sau să umblăm cu ea cu nepăsare. Scripturile nu trebuie să fie citate niciodată în glumă sau interpretate liber pentru a accentua o vorbă de duh. „Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu

este curat” „ca argintul încercat în cuptor și curățit de șapte ori.” (Proverbe 30:5; Psalmii 12:6).² „Cu toții ne apropiem de Biblie cu un anumit grad de mândrie și este umilitor să ne dăm seama că ne aflăm față în față cu unele lucruri pe care nu le putem înțelege oricât de mult le-am studia. Este planul lui Dumnezeu ca adevărurile Cuvântului Său să devină din ce în ce mai clare, pe măsură ce le citim. Iată cum se petrece aceasta. El ne-a dat Duhul Său, să ne călăuzească gândurile când citim Biblia. „Când va veni Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul... El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16:13, 14). Înțelegerea începe cu studiul Scripturii, sub conducerea Duhului, prin folosirea puterilor rațiunii și înțelegerii pe care vi le-a dat Dumnezeu. Deschideți, așadar, cu reverență Cartea; ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru călăuzirea Duhului și veți vedea cum îndoielile voastre pălesc”.³ „Oricât de mare

ar fi capacitatea noastră intelectuală, nici chiar cele mai simple adevăruri ale Scripturii nu pot fi accesibile înțelegerii, decât atunci când manifestăm simplitatea și credința unui copil, dispus să învețe și să primească ajutorul Duhului Sfânt. Conștiința puterii și a înțelepciunii lui Dumnezeu, precum și a incapacității noastre de a pricepe măreția Lui ar trebui să ne inspire o atitudine plină de umilință. Când deschidem Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să trăim același simțământ de reverență pe care l-am avea dacă am pași în mod personal înaintea prezenței Sale divine. Când ne apropiem de Biblie, rațiunea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei înșiși, iar inima și intelectul trebuie să se închine în fața Marelui EU SUNT.”⁴

NUMELE LUI TREBUIE VENERAT

„De asemenea, trebuie manifestat respect față de Numele lui Dumnezeu. Acest Nume să nu fie niciodată rostit cu ușurință sau necugetat. Chiar și în rugăciune trebuie evitată folosirea lui frecventă sau inutilă. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat.” (Psalmii 111:9). Îngerii își ascund fața când Îl pronunță. Cu câtă venerație trebuie să-L rostim noi, care suntem căzuți și păcătoși!”⁵

ACTELE SFINTE

„Tămâie ca aceasta, în aceeași întocmire, să nu vă faceți, ci s-o priviți ca sfântă și păstrată pentru Domnul”. (Leviticul 20:26). Analizând acest verset, se ridică o întrebare: Oare pot fi luate în glumă, sau chiar și privite cu superficialitate, serviciile sfinte ca

botezul, cununia, împărțășania (sfânta cină)? Avem numeroase exemple în Biblie unde astfel de atitudini au avut consecințe fatale, de la fiii preotului Eli până la Uza, care chiar dacă din necunoștință de cauză nu a acordat respectul convenit, tot a fost pedepsit pe loc. Chiar și neglijența în a cunoaște regulile care impun respect, poate fi un păcat. „Orice serviciu al bisericii ar trebui să fie condus în așa fel, încât să fie înălțător prin influența sa. Nimic ce ține de acest ritual să nu fie tratat ca ceva obișnuit sau ieftin, niciun detaliu să nu fie coborât la nivelul lucrurilor de rând. Bisericile noastre trebuie să fie educate să aibă un respect și o reverență mai mare față de acest act sacru. Prin modul în care pastorii conduc serviciile ce țin de închinarea adusă lui Dumnezeu, ei îi învață pe oameni. Micile gesturi prin care se educă, se instruiește și se disciplinează sufletul pentru veșnicie au un rol enorm în înălțarea și sfințirea bisericii.”⁶

LOCUL DE ÎNCHINARE ESTE CA POARTA CERULUI

„Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26:41). „Una dintre cele mai puternice ispите este lipsa de reverență. Dumnezeu este înalt și sfânt și, pentru sufletul umil și credincios, casa Lui de pe pământ, locul unde poporul Său se întâlnește pentru închinare, este ca o poartă a cerului. Imnul de laudă și cuvintele rostite de slujitorii lui Hristos sunt instrumentele prin care Dumnezeu Își

pregătește un popor pentru biserica de sus, pentru acea măreață închinare în care nu poate intra nimic necurat și nesfânt.”⁷ Un exemplu în acest sens este cel al lui Iacov în fuga sa. După noaptea petrecută la Betel și visul cu scara, Iacov s-a trezit din somn și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.” Iar în atitudinea sa de reverență „i-a fost frică și a zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28:16, 17).

În ce sens i-a fost frică? Respectul față de Dumnezeu l-a condus la o teamă sfântă, iar prezența lui Dumnezeu a făcut ca acel loc sălbatic să fie pentru el un pământ sfânt. Atunci cu cât mai mult respect ar trebui să arătăm față de locurile destinate în mod special ca locaș de închinare al lui Dumnezeu?

CASA LUI DUMNEZEU ESTE TEMPLUL LUI CEL SFÂNT

„Ar fi bine atât pentru tineri cât și pentru bătrâni să studieze, să mediteze și să repete adesea acele cuvinte ale Sfințelor Scripturi care arată cum trebuie să fie privit locul marcat de prezența lui Dumnezeu”.⁽⁸⁾ „Scoate-ți încălțăminte din picioare”, I-a poruncit lui Moise la rugul aprins, „căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” (Exod 3:5). „Mulți ... nu apreciază cum ar trebui caracterul sacru al lucrurilor veșnice. Aproape toți au nevoie să fie învățați cum să se poarte în casa lui Dumnezeu. Părinții nu trebuie doar să-i învețe, ci să le și poruncească copiilor lor să intre în sanctuar cu sobrietate și venerație.”⁹

Să fie serioși și tăcuți

„Domnul însă este în templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2:20). „Nu fiți atât de lipsiți de respect pentru casa și închinarea lui Dumnezeu încât să vorbiți unul cu altul în timpul predicii! Dacă cei ce comit această greșală i-ar putea vedea pe îngerii lui Dumnezeu privind asupra lor și însemnându-le faptele, ar fi umpluți de rușine și de dezgust față de ei înșiși. Dumnezeu vrea ascultători atenți. Când a dormit omul, vrăjmașul a semănat neghina”.¹⁰

„Este mare nevoie de venerație în tinerii acestui veac. Sunt alarmată când văd copiii și tinerii părinților religioși atât de nepăsători față de ordinea și decența ce trebuie să fie observate în casa lui Dumnezeu. În timp

ce slujitorii lui Dumnezeu prezintă cuvântul vieții, unii citesc, alții șoptesc și râd. Ochii le strălucesc pentru că distrag atenția celor din jur. Acest obicei, dacă este permis să rămână neîmpiedicat, va crește și-i va influența și pe alții.”¹¹

„Casa lui Dumnezeu este adesea desacralizată, (...) Iar locul care trebuie să fie sfânt și în care trebuie să domnească o liniște sfântă, unde trebuie să fie ordine desăvârșită, grijă și umilință este făcut un adevărat Babilon — „confuzie”. E destul pentru a-I produce neplăcere lui Dumnezeu și pentru a-L face să-și retragă prezența din adunările noastre.”¹²

Însă respectul nu se rezumă doar în timpul programelor, ci pe întreaga perioadă petrecută la biserică.

Închinătorii ar trebui să se poarte ca în prezența vizibilă a lui Dumnezeu.

„Când este rostită binecuvântarea de sfârșit, toți ar trebui să rămână mai departe liniștiți, ca și când le-ar fi teamă ca nu cumva să piardă pacea lui Hristos. Fiecare ar trebui să iasă din sală fără să glumească sau să vorbească tare, având sentimentul că se află în prezența lui Dumnezeu, că ochii Lui sunt asupra lor și că ei ar trebui să se poarte ca în prezența Sa vizibilă. Să nu se oprească nimeni pe culoarul dintre scaune pentru a întâlni pe cineva sau pentru a sta la bârfă. Incintele bisericii ar trebui să fie considerate locuri de sfântă reverență. Nu ar trebui să se facă din ele locuri de întâlnit prieteni vechi, de stat de vorbă și de discutat despre lucruri obișnuite sau afaceri. Acestea trebuie să fie lăsate în afara bisericii. Dumnezeu și îngerii au fost dezonozați de râsul neglijent și zgometos și de tropăitul picioarelor care se aud în unele locuri.”¹³

Protejați împotriva nepăsării în creștere

„De la caracterul sacru al sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum trebuie privit locul unde Domnul Se întâlnește cu poporul Lui. S-a făcut o mare schimbare, nu în bine, ci în rău, în obiceiurile și tradițiile oamenilor cu privire la închinarea religioasă. Lucrurile prețioase și sfinte, care ne leagă de Dumnezeu, pierd repede contactul cu mintea și inima noastră și sunt coborâte la nivelul lucrurilor de rând. Venerația pe care o aveau oamenii din vechime pentru sanctuar, unde se întâlneau cu Dumnezeu pentru serviciul sacru, a încetat în mare parte. Cu toate acestea, Dumnezeu Însuși

a hirotonisit serviciul Lui și l-a înălțat cu mult deasupra a tot ce este trecător.”¹⁴

Vestimentația

Să nu uităm că evreii veneau la templu cu cele mai bune haine pe care le aveau. „În timp ce nu trebuie să ne conformăm modei lumești, nu trebuie nici să fim indiferenți cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Să fim îngrijiți și ordonați, totuși fără podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie curați înăuntru și în afară.”¹⁵

Pastorii și conducătorii de programe

„Dacă arătau un mare respect față de Dumnezeu, prin faptul că erau foarte atenți și scrupuloși când veneau în prezența Sa, preoții îi transmiteau poporului o idee înaltă despre Dumnezeu și despre cerințele Sale, arătându-le oamenilor că Dumnezeu este sfânt, că lucrarea Sa este sfântă și că tot ce are legătură cu lucrarea Sa trebuie să fie sfânt; nu trebuia să fie la ei nimic murdar sau necurat și orice întinare trebuia îndepărtată de la aceia care se apropiau de Dumnezeu.”¹⁶

„Motivul care mi-a fost arătat a fost faptul că trebuia ca ei să lase o impresie corectă asupra oamenilor. Dacă cei care lucrau în slujba sfântă nu manifestau această grijă, această reverență față de Dumnezeu, în înfățișare și în comportament, oamenii aveau să-și piardă respectul și venerația față de Dumnezeu și față de slujba Sa sfântă.”¹⁷ Dacă cel care prezintă mesajul lui Dumnezeu nu se prezintă într-o formă demnă de respect, prin aspect și pregătire, cum ne putem aștepta ca membrii și vizitatorii bisericii să fie umpluți de respect sfânt? „Prin exemplul lui, pastorul coboară lucrurile sfinte

la nivelul celor de rând. În cele din urmă, se va constata că unele suflete s-au pierdut din cauza neglijenței în îmbrăcăminte a pastorului. Prima impresie i-a influențat nefavorabil pe oameni, pentru că ei nu au putut găsi o legătură între înfățișarea pastorului și adevărurile pe care el le-a prezentat. Îmbrăcăminte a fost o piedică, iar impresia pe care a lăsat-o a fost aceea că oamenii pe care îi reprezintă sunt neglijenți și că nu le pasă deloc de îmbrăcăminte lor, iar ascultătorii nu au vrut să aibă nimic de-a face cu o asemenea categorie de oameni.”¹⁸ Și ne mirăm că bisericile sunt tot mai mari și scaunele tot mai goale...

O tendință actuală

Este incontestabil beneficiul pe care l-a adus evoluția media asupra răspândirii mesajelor religioase, prin posturi radio, TV, canale de youtube, însă se ridică o serie de întrebări: Pot înlocui aceste prezențe fizice la biserică? Este comparabil respectul cu care urmărim o predică online față de o predică ascultată în biserică? Este indicat a lipsi de la biserică pentru că programele online sunt mai atractive? Iar atunci când le urmărim în timpul nostru liber, le vizionăm cu aceeași atitudine cu care ne uităm la un film sau emisiune mondenă sau conștientizăm diferența între sfânt și banal?

Noi avem mai multe motive pentru adorare decât evreii

„Este adevărat că respectul pentru casa lui Dumnezeu a ajuns aproape uitat. Lucrurile și locurile sfinte nu sunt privite ca deosebite, iar ceea ce este sfânt și înalt nu este apreciat. Nu există o cauză pentru nevoia de evlavie fierbinte în familiile noastre? Nu este din cauză că standardul înalt

al religiei este târât în țărână? Dumnezeu a dat poporului Său din vechime reguli cu privire la ordine, desăvârșire și exactitate. S-a schimbat caracterul Lui? Nu este El marele și puternicul Dumnezeu care conduce în cerul cerurilor? N-ar fi bine pentru noi să citim adesea direcțiunile date evreilor de Însuși Dumnezeu, ca noi, care avem lumina adevărului slăvit strălucind asupra noastră să imităm venerația lor față de casa lui Dumnezeu? Avem motive din belșug ... chiar să fim mai atenți și mai respectuoși în închinarea noastră decât erau iudeii. Dar un vrăjmaș a lucrat să ne distrugă credința în caracterul sacru al închinării creștine.”¹⁹

PRACTICAȚI REVERENȚA PÂNĂ DEVINE UN OBICĂI

Observăm tendința prin care mulți dintre adolescenți și tineri consideră a fi „cool” să ai o atitudine dezinteresată. Aproape pare o slăbiciune entuziasmul de a participa activ la programe. Câți dintre noi plecăm de multe ori de la biserică fără a participa cu absolut nimic și totuși ne dorim ca binecuvântarea lui Dumnezeu să ne însoțească? Nu este cumva aceasta o jertfă ologă? Deși o numim școală de sabat, la Dumnezeu nu putem promova doar cu prezența, ci modul în care am învățat lecțiile se va vedea în testele din viața noastră zilnică! „Copiii și tinerii nu trebuie să simtă niciodată că a fi indiferent și nepăsător în adunările de închinare, la Dumnezeu ar fi un lucru de care se pot mândri. Dumnezeu vede orice gând sau faptă lipsită de respect și le înregistrează în cărțile cerului. El spune: „știu faptele tale.” Nimic nu este ascuns de ochiul Său atotcercetător. Dacă v-ați format

în vreo măsură obiceiul de a fi indiferenți și neatenți în casa lui Dumnezeu, exersați-vă puterile ce le aveți pentru a-l corecta și arătați că aveți respect de sine. Practicați venerația până când ea devine o parte din voi înșivă.”²⁰

DUMNEZEU ONOREAZĂ FAMILIILE ORDONATE

Respectul în general cât și respectul față de lucrurile sfinte reprezintă în sine o formă de educație, iar aceasta pornește la fel ca toate celelalte, din cămin. „Tații și mamele care Îl pun pe Dumnezeu pe primul loc în căminul lor, care își învață copiii că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, aduc slavă lui Dumnezeu înaintea îngerilor și a oamenilor, prezentând lumii o familie ordonată, disciplinată, o familie care Îl iubește și este supusă lui Dumnezeu, și nu răzvrătită împotriva Lui. Domnul Hristos nu este un străin în casa lor; Numele Lui este un nume ce face parte din familie, un nume amintit cu reverență, un nume căruia I se aduce slavă. Îngerii își găsesc plăcerea în căminul în care domnește Dumnezeu ca persoană supremă, iar copiii sunt învățați să respecte religia, Biblia și pe Creatorul lor. Aceste familii pot face apel la făgăduința: „Voi cinsti pe cei ce Mă cinstesc.”²¹ Există o corelație directă între respectul din biserică și respectul față de serviciile divine familiale. “ Copilul ar trebui să fie învățat să considere ora și locul rugăciunii și ale serviciului de închinare ca fiind sacre, pentru că Dumnezeu este acolo. Iar când în atitudine și comportament se manifestă reverență, sentimentul care o inspiră se va adânci.”²² Și totuși, „Părinții nu trebuie să-și oblige copiii să aibă o formă de

religie, ci ei trebuie să așeze în fața lor principiile veșnice într-o lumină atrăgătoare.”²³

CONCLUZII

Respectul nu se impune, se câștigă. Și atunci, nu merită Dumnezeu respectul nostru pentru câte a făcut și face pentru noi? Probabil că citești această temă dintr-o biserică, așa că te provoc la o întrebare, cu răspuns personal. Atunci când vii la locul de închinare, simți că te încarci spiritual sau că descarci bateria telefonului? Orice loc unde se află prezența lui Dumnezeu este un pământ sfânt, indiferent că este o catedrală mare, o biserică mică, un colț de natură sau cămăruța noastră de rugăciune. Atunci când vine vorba de respect, uităm că acesta este cuprins chiar în decalog. „Să nu iei în deșert ...” poate taxa orice lipsă de reverență. În ultimul an, ne-au impresionat pe mulți dintre noi funeraliile reginei, prin respectul și solemnitatea participanților.

Drag prieten, adolescent, tânăr, adult sau vârstnic, conștientizezi tu că exact în acest moment te afli în audiență la cea mai mare personalitate a istoriei, Regele universului?

Bibliografie

- ¹ *Educația*, pp. 242, 243; ² *Îndrumarea Copilului*, p. 538; ³ *Chemați să fim diferiți*, p. 65.2
⁴ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 703, 704; ⁵ *Îndrumarea Copilului*, p. 538;
⁶ *Evanghelizare*, p. 314; ⁷ *Solii către tineret*, p. 265; ⁸ *Îndrumarea Copilului*, p. 539
⁹ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 496
¹⁰ *Solii către tineret*, p. 266; ¹¹ *Îndrumarea Copilului*, p. 546; ¹² *The Review and Herald*, 19 septembrie, 1854; ¹³ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 493, 494; ¹⁴ *Idem*, p. 491
¹⁵ *Idem*, vol. 6, p. 355; ¹⁶ *Solii alese*, vol. 3, p. 135; ¹⁷ *Idem*, vol. 3, p. 134; ¹⁸ *Idem*, vol. 3, p. 135; ¹⁹ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 495, 496; ²⁰ *Îndrumarea copilului*, p. 546
²¹ *Căminul Adventist*, p. 322; ²² *Educația*, pp. 242, 243; ²³ *Căminul Adventist*, p. 323.

REMEDIUL

*Cristian Paulescu
Uniune, Departamentul pentru Tineret*

Trăim într-o lume bolnavă, copleșită de propria neputință. Peste tot întâlnim oameni cu care poți vorbi, dar nu te poți înțelege. Avem de a face cu o societate cu un înalt nivel de imaturitate emoțională în care totul se limitează la bani și la putere. Au dispărut aproape complet morala, rușinea, decența, simplitatea, normalitatea, bunul simț, respectul față de oameni și față de Dumnezeu.

Oare cum trăiește poporul lui Dumnezeu în această mulțime? A părăsit „turma”, sau împărtășește aceeași experiență în interiorul ei? Este recesiune spirituală în biserică? Soluția nu este demisia, abandonul, nici hibernarea, ci urmarea unui protocol de vindecare: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...”.

PORTRETUL TINEREI GENERAȚII

Ca tineri, astăzi suferim pentru ceva ce încă nu s-a întâmplat.

Aceasta înseamnă că suferim anticipat, pentru examenele de la școală, pentru relații, pentru ce va fi în viitor, pentru o mustrare ce încă nu ne-a fost adresată, pentru probleme ce încă n-au apărut.

Există în lumea modernă de astăzi peste un miliard de tineri nesiguri și timizi. O cercetare făcută de universitatea Harvard, arată că ne aflăm în fața celei mai fragile generații. Nesiguranța și timiditatea ne-a aruncat în valea unui stres intens. Suntem generația care vrea totul într-o clipă, ne înfuriem repede, nu știm să pierdem, când suntem contraziși călcăm în picioare pe toată lumea, nu știm să o luăm de la capăt și suntem prea preocupați de aprobarea celorlalți. Suntem generația cu diplome, cu realizări în domeniul multiple, dar nu știm să ne protejăm emoțiile, să trecem prin crize, prin pierderi și așteptăm un cer fără nori; dar se pare că nu există.

Avem de a face cu o generație a defectelor. Suntem sperați nu

datorită păcatelor care au devenit parte din noi, pe care le iubim și pe care nu le mai putem birui, ci datorită faptului că am fost orbiți de vrăjmașul sufletelor noastre să nu mai vedem frumusețea pe care a pus-o Dumnezeu în noi. Creatorul când a privit în urmă la tot ce a creat, S-a declarat mulțumit.

„Dumnezeu ar dori ca fiii Săi să aprecieze lucrările Sale și să-și găsească plăcerea în frumusețea simplă și liniștitoare cu care El a împodobit căminul nostru pământesc. El este un iubitor al frumosului, și mai presus de orice atracție exterioară, iubește frumusețea caracterului. El ar dori ca noi să cultivăm curăția și simplitatea, acest farmec tăcut al florilor.” - *Calea către Hristos*, p. 85

Dar noi ca tineri am intrat în panică, pentru că nu arătăm atât de bine și cu cât privim mai mult în oglindă devenim propriii noștri dușmani. Nu ne mai plac trăsăturile feței, corpul nostru, dimensiunile, aspectul, forma și până la urmă suntem frustrați că nici o haină nu ne mai stă bine.

Și în acest mod, cineva, [spuneți voi cine], ne domină, râde de noi și ne zdrobește sub picioarele lui. Acel cineva ne spune: „Compară-te cu fotomodelele, mai găsește-ți ceva defecte, mai desconsideră-te puțin!”

Așa crezi că am fost creați/ create de Creatorul nostru? Nu a pus tot sufletul Dumnezeu când ne-a plămădit cu mâna Lui? Am fost creați frumoși, inteligenți, minunați, unici și drăguți. Dar am fost orbiți și am devenit sclavii etalonului modern de frumusețe, dar care este un model ciudat și bolnav.

Oare să existe speranță pentru generația noastră care nu are o structură emoțională? Tineri și părinți, să trăim zilnic, ca actori principali într-un film de groază în care să nu mai existe stimă de sine?

Tot ce am spus mai sus mă conștientizează că am o problemă și nu una ușoară, dar există rezolvare și este la îndemâna oricui un remediu acreditat, nu de o organizație pământească, ci de Cineva care m-a creat, m-a răscumpărat, mă poartă în palma Sa și este interesat de viitorul meu.

El mă întreabă: „Fiule, ce pot să fac, să poți fi fericit?”; „Care îți sunt temerile?”; „Ce fantasme îți tulbură mintea?”; „De ce te-ai închis în lumea ta?”; „Îți este frică poate, că nu vei fi acceptat?”. La Isus vreau să mergem astăzi, să poposim lângă un om care este și Fiu de Dumnezeu.

TÂNĂRUL FĂRĂ TITLURI

Ne place să vorbim și discutăm foarte mult despre viața lui Isus, dar punem accentul doar pe trei ani și jumătate din viața Lui. Dar uităm că Isus a trecut și prin alte etape: perioada în care a învățat să mergă în picioare, copilăria,

adolescența, tinerețea și maturitatea. Societatea în care a trăit El nu era mai puțin păcătoasă decât lumea din jurul nostru.

„A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, pentru ca să ne fie o pildă în copilărie, tinerețe și maturitate.” - *Hristos, lumina lumii*, p. 71.

Una dintre cele mai mari greșeli este că încercăm să

conducem doar pe oamenii maturi la Mântuitorul, uitând că vindecarea unui suflet trebuie să debuteze imediat după ce acest suflet a venit pe lume și chiar înainte de aceasta. Iar ca părinți, problema este că, după apariția copiilor, noi ne ocupăm mai mult de nevoile lor fizice și prea puțin de nevoile emoționale. Iar ca rezultat, vor fi traume care vor rămâne pentru tot restul vieții.

„Nevoile intelectuale sunt la fel de importante ca și cele fizice - Unii părinți împlinesc cu atenție nevoile vremelnice ale copiilor lor; îi îngrijesc cu bună-tate și credincioșie în boală și își consideră datoria îndeplinită. Ei greșesc aici. Lucrarea lor abia a început. Ar trebui să se aibă grijă de nevoile minții. Se cere îndemânare pentru a aplica remedii potrivite să vindece o minte rănită.” - *Îndrumarea Copilului*, p. 206.

Recomand ca studiu cartea „*Îndrumarea copilului*” și capi-

tolul „*Ca un prunc*” aflat în una dintre cele mai frumoase cărți, „*Hristos Lumina Lumii*”. Aici vedem unde s-au pus bazele unui asemenea om, care a devenit modelul unic pentru omenire. Isus nu a purtat o aureolă distinctivă deasupra capului, dar întreaga Lui viață a fost o pictură sacră, luminoasă și strălucitoare.

„Isus Se ferea de îngâmfare. În toți anii cât a stat la Nazaret, El n-a dezvăluit nimic din puterea Sa făcătoare de minuni. El n-a căutat poziții și nu Și-a atribuit titluri. Viața Sa liniștită și simplă și chiar tăcerea Sfințelor Scripturi cu privire la prima parte a vieții Sale ne învață o lecție importantă. Cu cât viața copilului este mai liniștită și mai simplă, cu cât este mai liberă de emoții artificiale și mai în armonie cu natura, cu atât mai favorabilă este ea dezvoltării fizice și mintale, precum și tăriei spirituale.” - *Hristos, lumina lumii*, p. 74.

A fost un exemplu, de la nașterea Lui până când S-a întors în slava Tatălui. Dar așa vrea ca în următoarea parte să aprofundăm punctul culminant al acestei vieți demne de urmat.

UN ALT FEL DE MODEL

Pentru a înțelege terapia lui Dumnezeu de vindecare, te invit la Golgota pentru câteva momente. Pe Dealul Căpățânii nu vei întâlni un star sau un foto-model, ci vei sta față în față cu un om respins și părăsit. „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.” (Isaia 53:3)

De ce? Pentru că nu era genul de star căutat de noi: „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.” (Isaia 53:2)

Profilul Său arăta lumii o personalitate lipsită de vanitate și vedetism. Înșelați în așteptările de faimă și prestigiu, iudeii au fost răniți în mândria lor. În timp ce așteptau pe cineva care să impresioneze, El le-a oferit o imagine de profil cu totul diferită. Ce contrast între imaginile noastre care invită la „apreciere” și chipul Lui, de la care ne întoarcem fețele și pe care nu-L băgăm în seamă. Să-i dai „Like” (îmi place) unui asemenea om? Are loc, drag tânăr, un asemenea personaj în lista ta de prieteni sau L-ai șters demult?

Avem de ales între două modele: cel luciferic, plin de o strălucire pieritoare, egocentric și modelul divin, caracterizat de naturalețe, simplitate și fără va-

nităte. Mă întreb, fără urmă de critică: Pozele postate pe oricare rețea de socializare, pe care dintre modele îl reprezintă? Pozițiile adoptate, îmbrăcămintea sumară, chipul și imaginile noastre, cu care dintre cele două tablouri seamănă? Viața noastră ca tineri, copii, părinți ce tablou oferă? Am pus aceste întrebări sincere, fără urmă de reproș, pentru că sunt la fel ca voi, suntem pe același teren, periculos și avem nevoie de vindecare.

Isus nu a avut un fizic dezagreabil, nu a fost o persoană neplăcută; psalmistul Îl numea: „Cel mai frumos dintre oameni”. Dar singurul Om desăvârșit n-a ales să-și etaleze calitățile, nu a ieșit în evidență, nu S-a afirmat, ci „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob.” (Filipeni 2:6). O, dacă am înțelege că vindecarea noastră începe când ne coborâm la nivelul la care se află Isus!

Ca tânăr, dacă îți dorești un renume, trebuie să urmezi exemplul Domnului Isus, pentru că doar aceia care Îi urmează modelul de smerenie au parte de slavă. „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale.” (Filipeni 3:21).

Spurgeon spunea la un moment dat: „Cu cât căutați să fiți mai simpli și mai naturali, cu atât vă veți asemena mai mult cu acel Fiu al Omului care a fost Domnul Isus Hristos.”

COMODITATEA ÎMBOLNĂVEȘTE

Deși era Creatorul universului, a lăsat ca toate suferințele și păcatele unei lumi pierdute

să cadă asupra Sa pe când era atârnat pe cruce. Doar când înțelegem că Dumnezeu creator a suferit așa cum nici o ființă umană decăzută nu a făcut-o vreodată, putem începe să înțelegem bunătatea Lui. Avea posibilitatea de a sta în siguranță undeva în Cer, dar nu a iubit comoditatea, ci ne-a iubit pe noi și a devenit unul dintre noi, suportând consecințele păcatului într-un mod în care niciunul din noi nu ar putea să le suporte vreodată. Mulți tineri nu se vor dezvolta în viața lor, nu pentru că nu au mare potențial, ci pentru că nu ies din zona lor de confort și comoditate.

„Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra lui.” (Isaia 53:4). Durerile și suferințele oricărei ființe omenești care a trăit sau va trăi vreodată, s-au aflat acolo, concentrate asupra Lui. Cum poți să spui că Dumnezeu este indiferent, că nu Îl interesează durerile tale, frustrările tale, luptele tale, când El le cunoaște mai intens decât oricare din noi?

„Crucea lui Hristos va fi știința și cântecul mântuiților în toată veșnicia. În Hristos cel slăvit Îl vor vedea pe Hristos cel

„Există un remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Remediul este în Isus. Prețios Mântuitor! Harul Său este suficient chiar și pentru cel slab; iar cel puternic are de asemenea nevoie de harul Său, sau va pieri.”

– Solii pentru Tineret, p. 131.

răstignit. Niciodată nu se va uita că El, a cărui putere a creat și susținut lumile nenumărate prin vastele domenii ale spațiului, iubitul Fiu al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El, pe care heruvimii și serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută; ca să poarte vinovăția și rușinea păcatului și ascunderea feței Tatălui, până când chinurile unei lumi pierdute I-au sfâșiat inima și I-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar. Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor, a trebuit să părăsească slava și să Se umilească din dragoste pentru om, va provoca totdeauna uimirea și admirația Universului.” - *Tragedia Veacurilor*, p. 651.

REMEDIIUL

Stabilitatea emoțională se poate găsi într-o relație personală cu Domnul Isus. Fără El viața este caracterizată de îndoială, senzualitate, frică și disperare. La cruce întâlnim Persoana care ne ajută să învingem fricile și să ne găsim adevărata noastră identitate.

Sunt promovate astăzi o mulțime de metode care să ne ofere eliberarea și vindecarea, care ajută într-o oarecare măsură, dar nu în totalitate. Încercăm să mascăm cauzele, să îndulcim hidoșenia păcatului și poate pentru moment căpătăm liniște și ne simțim bine, dar „vulca-

nul” este activ și va erupe mereu. Numai puterea divină, puterea Duhului Sfânt ne poate elibera de sub această stare.

Hristos a spus că are o lucrare de făcut — „să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați”. (Luca 4:18). Secretul se află aici: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11).

„Tu te-ai îmbrăcat cu haina îndreptățirii de sine pentru a acoperi urătenia păcatului tău; dar nu acesta este remediu. Tu nu știi ce este adevărata convertire. În tine, omul cel vechi nu a murit. Ai o formă de evlavie, dar nu ai puterea curățitoare a lui Dumnezeu. Poți să vorbești și să scrii plăcut, și cât privește conținutul cuvintelor tale, este posibil ca ele să fie corecte; dar limbajul adevărat al inimii nu este exprimat. Tu te cunoști destul de bine ca să știi acest lucru. Cazul tău este periculos; totuși, Dumnezeu are milă de tine și vrea să te salveze, dacă vei cădea zdrobit la picioarele Sale, simțindu-ți necurăția și ticăloșia, stricăciunea sufletului tău, fără puterea transformatoare a lui Dumnezeu.” - 2 T., p. 322.

STOCLIMITAT?

Dragi copii, tineri și părinți, într-o măsură mai mică sau mai

mare, aproape fiecare dintre noi este dependent de „morfină” păcatului. Ca să ameliorăm durerea sufletului nostru falsul doctor ne-a prescris rețeta: bomboane umplute cu deznădejde. Păcatul a devenit un refugiu, un loc de adăpost, în care credem că ne regăsim liniștea și vindecarea, iar eu și cu tine nu mai avem puterea să spunem: STOP! Nu aș vrea să te supăr, dar aș vrea să te întreb: Te simți bine în acest Paradis artificial?

Toți avem probleme, lupte și astfel de oameni sunt cei mai vulnerabili în fața dependenței, dar de ce să nu căutăm un alt medicament mai bun? De ce să ne lăsăm manipulați, mințiți, înșelați când există Remediu? Inventatorul telefonului spunea ceva interesant: „Dacă mergi pe drumuri pe care a mers toată lumea, vei ajunge doar în locuri în care a ajuns toată lumea.”

Dragostea lui Dumnezeu e mereu „la promoție” și stocul binecuvântărilor Sale este nelimitat. Dar oferta Sa este delimitată de cea a lumii. Nu putem beneficia și de una și de cealaltă. Nu poți să porți numele lui Dumnezeu și să fii exemplar, sau expozat al produselor lumii.

A fi ales de Dumnezeu nu înseamnă a apuca: înseamnă a învăța cum să oferi. Să avem încredere suficientă în Dumnezeu, să-I predăm controlul vieții noastre, ca El să-Și împlinească planul de vindecare în viața noastră.

IMAGINEA LUI DUMNEZEU

Isus a descoperit pe Tatăl și L-a reflectat în chipul Său. Iar astăzi El ne cheamă la asemănarea cu El. A fi ca El, înseamnă să pot oglindi chipul Său, în omul lăuntric, dar și în trăsăturile și expresia exterioară. Mulți ne dorim minuni ca pe vremea ucenicilor, numai că până acolo mai sunt trepte de urcat. Și cred că cea mai mare minune ar fi tocmai minunea schimbării mele. Aceasta ar putea fi forța care să atragă după sine o mulțime de alte convertiri în familia și biserica mea. Și nu ar fi acesta cel mai frumos lucru pe care Dumnezeu l-ar săvârși prin mine?

Pentru Isus ești cel mai important, așa cum ești tu, cu luptele tale, cu particularitățile tale. Ești pacientul VIP (persoană foarte importantă), al lui Dumnezeu. El vrea să îți vindece rănilile tale și apoi prin tine vrea să oglindească chipul Său pe pământ. Ce privilegiu, dar și responsabilitate, să fii nici mai mult, nici mai puțin decât imaginea Lui printre oameni! Ești o operă a creației divine; permite-I să facă din tine și o capodoperă a răscumpărării! Într-o lume a falsului, reflectă originalul! Ești înzestrat cu frumusețe și deosebite talente de aceea: „Proslăvește, dar, pe Dumnezeu în trupul tău și în duhul tău, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:20).

Știm ce avem de făcut, nu-i așa? Să nu mai zăbovim într-o așteptare melancolică, ci în aceasta săptămână de rugăciune să cerem puterea Duhului Sfânt, care să ne ajute la proclamarea Evangheliei. Religia, înseamnă ca Hristos să rămână în noi.

„Dacă inima este curată, cuvintele, îmbrăcămintea, faptele voastre vor fi corecte. Nu-mi voi dezona Stăpânul într-o asemenea măsură, încât să afirm că un om nepăsător, superficial, care nu se roagă, este creștin. Nu; un creștin repurtează victorii asupra trăsăturilor firești și pasiunilor. Există un remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Remediu este în Isus. Prețios Mântuitor! Harul Său este suficient chiar și pentru cel slab; iar cel puternic are de asemenea nevoie de harul Său, sau va pieri.” – *Solii către Tineret*, p. 131.

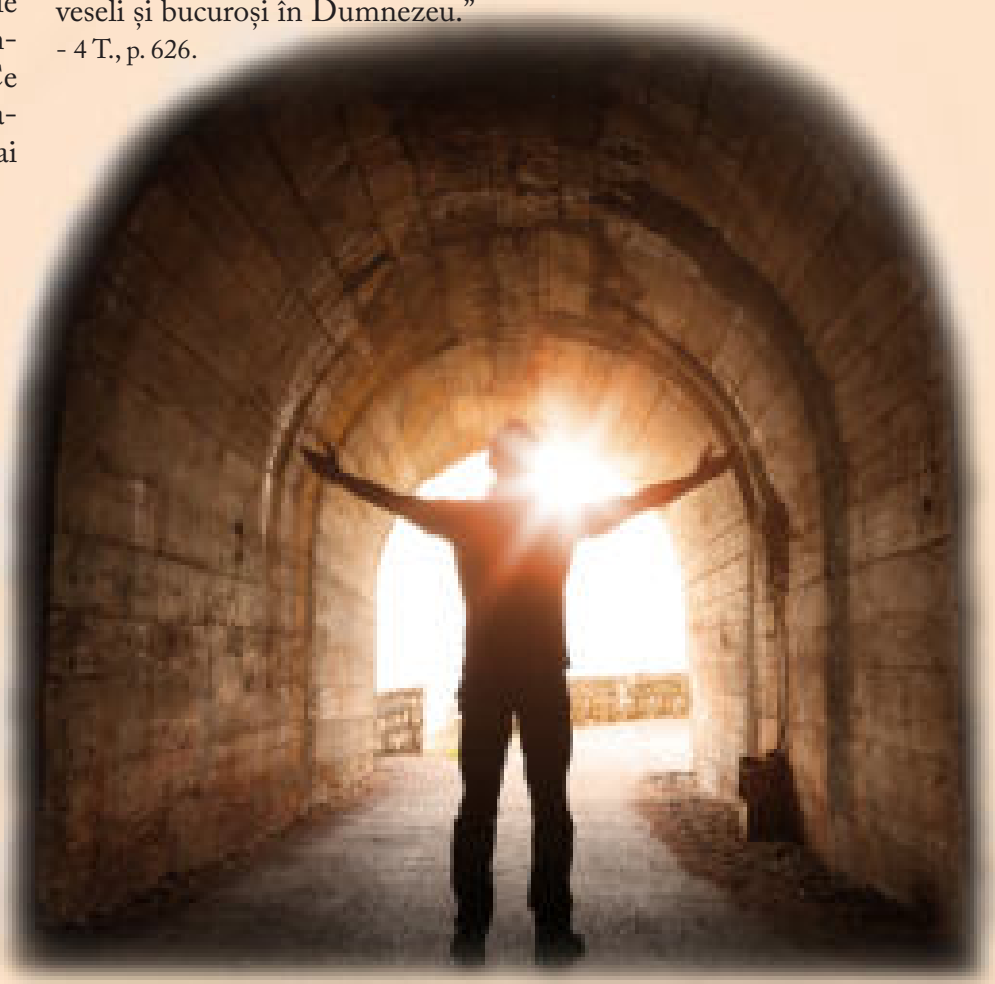
APEL

Toți oamenii tânjesc după fericire. Ei nu știu că în realitate ei tânjesc după o relație personală cu Dumnezeu. Fără El sufletul nostru este gol, dar „Cei care rămân în Hristos vor fi fericiți, veseli și bucuroși în Dumnezeu.” – 4 T., p. 626.

„Dacă noi Îl reprezentăm cum se cuvine pe Hristos, atunci vom face ca slujirea Sa să apară cât mai atrăgătoare, cum de fapt și este.” – *Calea către Hristos*, p. 116.

Suntem în drum spre casă, prieteni. Acela care ne-a iubit atât de mult încât Și-a dat viața pentru noi, ne-a zidit o cetate. În curând veșmintele întristării vor fi schimbate cu haine de nuntă.

Nu știu în ce situație te găsești tu acum. Poți fi pierdut departe de biserică sau chiar în ea. Poate că funiile care te țin departe sunt prea strânse pentru a te elibera. Adu-ți totuși aminte de dragostea Tatălui. Este neclintită. Temperatura dragostei cerești pentru tine nu a scăzut. Nu mai încerca să te convingi că ești bine, în „Paradisul artificial” departe de casă. Tatăl tău te așteaptă. „Vino acasă!”

Duminică 12 martie 2023

FII DE AJUTOR!

Beuka Gesika
Conferința Banat

AM VREA SĂ VEDEM PE ISUS

„Am vrea să vedem pe Isus.” (Ioan 12:21). Propoziția ar putea fi egalată cu „am vrea să vedem bunătatea, iertarea, pacea, răbdarea, mila, înțelegerea, dragostea de frați, iubirea de oameni.” Aceasta reprezintă „strigătul” societății actuale ale cărei curențe sunt cele menționate. Cuvinte pe care le poți auzi uneori clar, literă cu literă, alteori poate auzi doar „eu cred că în universul acesta există doar rău” și-l mai întâlnim și pe cel care stă liniștit în cutia sa, care tace și nu cere nimic. Ai auzit un astfel de strigăt? Isus a auzit vocea lui Bartimeu, un om orb, care a strigat o dată, a strigat a doua oară și mai tare deoarece alții îi spuneau să tacă: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”. Isus îl aude, îl cheamă, îl vindecă, Bartimeu îl poate vedea acum pe Isus și merge după El. (Marcu 10:46-52). „Ai milă de mine” se aude și acum din gura celor

orbi, surzi, muți și datorită ta e să auzi și să acționezi, pentru ca să poți spune „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2:20).

DINTRE TOȚI, DE CE EU?

Dintre toți oamenii de pe pământ, dacă aș alege pe cineva aleatoriu și te-aș pune să-i spui numele, sunt șanse extrem de mici ca să poți face asta. Dar este Cineva care îi spune: „Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu” (Isaia 43:1). Cineva care l-a cunoscut „când nu era decât un plod fără chip” (Psalmii 139:16). Isus te cunoaște pe tine așa cum îl cunoaște și pe aproapele tău. Pentru tine a fost plătit un preț, pentru cel de lângă tine același preț. Totuși, te întrebi de ce ai putea tu ajuta cu ceva? Un lucru este sigur: toți am primit talanți, nu toți am primit la fel, dar toți am primit ceva după puterea noastră. (Matei 25:15). De asemenea, „Sunt felurite daruri,

dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” (1 Corinteni 12:4-7). „Prin tot ceea ce a constituit un avantaj al nostru față de altul — fie că acesta a fost educația și rafinamentul, noblețea caracterului, instruirea creștină, experiența religioasă — suntem datori celor mai puțin favorizați; și, atât cât stă în puterea noastră, avem îndatorirea de a le sluji. Dacă suntem puternici, trebuie să ridicăm mâinile celor slabi.” Chiar dacă consideri că nu ești „puternic” și nu ai anumite calități, ai altele. Dacă nu ești omul cel mai bun pentru a-ți folosi cuvintele, poți fi omul care să-l asculte pe altul; dacă nu ai resurse financiare, poți face acele rugăciuni pline de credință, și lista poate continua pentru că „dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?” (1 Corinteni 12:17).

NU AM PE CINE SĂ AJUT

„Aș vrea să ajut, dar nu am pe cine...” a ajuns să fie o propoziție uzuală. Interacțiunea socială superficială ne face să nu avem ocazia să cunoaștem necazul aproapelui nostru. „Sociabilitatea creștină este în general prea puțin cultivată în poporul lui Dumnezeu... Cei care se închid în ei înșiși, care nu vor să iasă din această stare și să fie o binecuvântare pentru alții, prin asocieri prietenoase, pierd multe binecuvântări; căci prin legături reciproce mințile se cizelează, se rafinează; prin relații sociale se formează cunoștințe și prietenii care au ca urmare o unitate în inimă și o atmosferă de iubire, care este plăcută în ochii cerului. În special cei care au gustat iubirea lui Hristos ar trebui să-și pună la lucru puterile pentru a fi sociabili, căci în acest fel ei pot câștiga suflete pentru Mântuitorul.” În căutarea celui în nevoie, fi ospitalier pentru că atunci „când spiritul de ospitalitate moare, inima ajunge paralizată de egoism” mergi și vizitează-ți vecinii, prietenii, familia, vizite care să aibă ca scop întărirea și creșterea spirituală și poartă conversații care „să-L aibă ca subiect pe El”. În viața de zi cu zi, fi deschis să discuți și să asculți, fără a judeca, și prin acest mod poți descoperi cui îi poți fi de ajutor. Acum ți-a mai rămas un singur lucru de făcut: acționează.

CONLUCRĂTOR

• Pentru cel „mort în greșeli”

Cel bolnav are nevoie de vindecare, are nevoie de ajutor. Nevoile oamenilor pot fi în legătură cu boala fizică sau cu cea spirituală. La fel ca paralticului din Capernaum, sunt unii care

sunt bolnavi atât fizic cât și spiritual. „Legătura care există între minte și trup este foarte strânsă. Când unul este afectat, celălalt se resimte.” „Acest paraltic își pierduse orice nădejde de vindecare. Boala lui era urmarea unei vieți păcătoase, iar suferințele sale erau și mai amare din pricina remușcărilor.” „Sunt mulți aceia care au o idee greșită despre viața și caracterul Domnului Hristos. Ei gândesc că El a fost lipsit de căldură și seninătate și că a fost neînduplecat, sever și lipsit de bucurie. În foarte multe cazuri, întreaga experiență creștină este influențată de aceste vederi întunecate.” Totuși, „credința poate învinge moartea. Dacă cei bolnavi ar putea fi îndrumați să-și ațintească ochii în credință asupra puternicului Vindecător, vom vedea rezultate minunate. Aceasta va aduce viața corpului și sufletului.” Datoria noastră este de a prezenta corect caracterul lui Dumnezeu celor nemulțumiți, lipsiți de speranță și fără curaj.

• Cel cu inima zdrobită

Una dintre misiunile pe care le-a avut Hristos I-au adus rolul de vestitor al veștilor bune și vindecător pentru cei cu inima zdrobită. (Isaia 61:1). „Apostolul spune: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. (Iacov 5: 16). Mărturișiți-vă păcatele lui Dumnezeu, singurul care le poate ierta, și mărturișiți-vă greșelile unii altora! Dacă ai jignit, ai făcut vreun rău prietenului sau aproapelui tău, trebuie să-ți recunoști greșeala, iar datoria lui este să te ierte. Apoi trebuie să ceri iertare de la Dumnezeu, pentru că fratele pe care l-ai rănit este proprietatea lui Dumnezeu și, rănindu-l, ai pă-

cătuit împotriva Creatorului și Răscumpărătorului său.”

• Boli fizice

„Niciodată n-a fost mai multă nevoie ca acum de o educație în ce privește principiile sănătății. [...] Mulți încalcă legile sănătății din neștiință și au nevoie de instruire. Însă majoritatea celorlalți știu mai multe decât acestea. [...] Ei au nevoie să înțeleagă cât este de important să facă din cunoștințele lor un ghid al viețuirii. Aerul curat, lumina solară, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină — acestea sunt adevăratele remedii.” Noi trebuie să trăim având aceste principii și prin exemplul nostru putem să-i facem pe alții să-și dorească o schimbare în viața lor, urmând ca să avem posibilitatea să le prezentăm „teoria” acestor principii.

• Acești foarte neînsemnați frați

„Noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10). Care sunt câteva din faptele bune? Avem următoarele întrebări: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine? [...] Ori de câte ori ai făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ai făcut.” (Matei 25:37-40). Acești frați sunt și frați cu noi. Am și primit o poruncă, poate că uneori uitată: „Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de

cel lipsit din țara ta.” (Deuteronom 15:11). Îndeplinind nevoia celui sărac, îi poți deschide inima spre Adevăr și viața lui se poate schimba. Referitor la cei biruiți de lene, pentru a nu încuraja acest comportament, oferind „cuget, timp și efort personal”, ar trebui să dezvoltăm „adevărata milostenie” care „îi ajută pe oameni să se ajute singuri”, prin exemplu în viața de familie, obiceiuri, încurajare, asistență, creare de locuri de muncă, instruire – „oricine cunoaște o anumită meserie ar trebui să simtă răspunderea de a-i învăța și ajuta pe cei necunoscuți și lipsiți de ocupație.”

• Orfani și văduve

Fii ca Iov care spunea: „scăpam pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin.” (Iov 29:12). Copiii fără părinți, în cele mai multe cazuri sunt traumatizați și descurajați. Suntem chemați să umplem golul făcut de absența unui părinte. „Domnul Se îngrijește de văduvă și de orfan, nu printr-un miracol, trimițând mană din cer, nici trimițând corbi care să le aducă hrană; ci printr-un miracol asupra inimilor omenești, izgonind de acolo egoismul și deschizând izvoarele iubirii creștine [...] Investiți iubirea voastră în membrii familiei umane lipsiți de cămin. Vedeți câți astfel de copii puteți crește în cunoașterea și teama de Domnul.”

RUGĂCIUNEA

În activitatea noastră de ajutorare, rugăciunea este un element esențial, ne întărește atât pe noi, cât și pe cei cu care intrăm în contact. „O parte a planului lui Dumnezeu este să ne ofere, ca răspuns la rugăciunea credinței, lucruri pe care nu

ni le-ar da, dacă nu le cerem”. „Când neglijați să vă rugați pentru cei bolnavi, îi lipsiți de mari binecuvântări; căci îngerii lui Dumnezeu așteaptă să slujească acestor suflete, ca răspuns la cererile voastre.”

UNDE ESTE CEL ÎNNEVOIE?

„E în Africa, e departe, nu pot ajunge până acolo” – așa departe se găsește doar o categorie din cei pe care îi putem ajuta. Privirea trebuie îndreptată în primul rând în dreapta și în stânga noastră. „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” (1 Timotei 5:8). „Ar trebui să simțim că este datoria noastră specială aceea de a lucra pentru cei ce trăiesc în vecinătatea noastră.” „Când vă vizitați prietenii și vecinii, arătați-vă interesul atât pentru bunăstarea lor spirituală, cât și pentru cea vremelnică”

ÎMPREUNĂ CUDUMNEZEU

Observând evenimentele din viața lui Isus vedem că „majoritatea [bolnavilor] erau aduși la Marele Doctor de către prietenii lor.” Noi nu suntem Marele Medic, dar putem fi asistenții Lui, îndreptându-i pe cei din jurul nostru către Hristos și aducând o rază de speranță în viața lor, devenind ochi pentru cel orb, picior pentru cel șchiop, tată pentru cel nenorocit. (Iov 29:15). Trăind sănătos avem posibilitatea să transmitem valori și principii, să educăm, să influențăm și pe alții spre bine, să legăm și să restabilim legături de familie, de prietenie și să vedem vieți schimbate. Toate se pot întâmpla doar dacă pornim împreună, eu cu tine, tânăr cu bătrân, părinte cu copil, soț cu soție, prieten cu dușman, oameni care ne cunoaștem sau nu, și toți împreună cu Dumnezeu! - Amin!

„Drept răspuns, Împăratul le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.’”
(Matei 25:40)

„Dacă, în ignoranța noastră, facem pași greșiți, Mântuitorul nu ne abandonează. Nu trebuie să avem niciodată simțământul că suntem singuri. Îngerii sunt tovarăși noștri. Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit că-L va trimite în Numele Său rămâne cu noi. Pe calea care duce la cetatea lui Dumnezeu, nu există nici o dificultate pe care cei care se încred în El să n-o poată birui. Nu există primejdii din care să nu poată scăpa. Nu există niciun fel de întristare, de suferință și slăbiciune omenească pentru care El să nu fi prevăzut un remediu.”

- Divina Vindecare, p. 249

ULTIMA GENERAȚIE

Publicație pentru tineret

TERAPIA TATĂLUI

Săptămâna de rugăciune pentru tineret
3-12 martie 2023